

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμ., ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειο

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 20 καὶ 27 Δεκεμβρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 51—52

ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΥΤΗΝ τὴν φορὰν ἡ Κυρά-Μάρθα ἀπεφάσισε νὰ πάρῃ τὰ μέτρα τῆς. «Φθάνουν πιά, εἶπε, τὰ θλιέθρια ἐπεισόδια! Αὐτὴν τὴν Κυριακὴν ἐννοῶ νὰ μὴ λείψῃ οὔτε μία ἐπιστολή. Θὰ ἐπιβλέπω τὸν Ἀνανίαν καὶ τὰ κορίτσια, ὅλον τὸν καιρὸν ποῦ θὰ ἐργάζωνται νὰ ἐτοιμάσουν τοὺς σωροὺς, καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψω νὰ γίνῃ τὸ παραμικρόν. Θὰ ἐξορίσω ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τὸ καλὰθι. Δὲν θὰ φέσω οὔτε Πίσσα, οὔτε κερί οὔτε σπέρτα, διὰ τὸν φόβον πυρκαϊᾶς. Θὰ κλείσω ἐρμητικῶς τὰ παράθυρα, διὰ νὰ μὴ φοβῶμαι οὔτε βροχὴν οὔτε ἄερα. Θὰ ἐξορίσω ὅλα τὰ στοιχεῖα. Καὶ θὰ φυλάξω ἐγὼ τὰς ἐπιστολάς, διὰ νὰ εἶμαι βεβία ὅτι δὲν θὰ πάθουν τίποτε.»

Τὸ εἶπε καὶ τὸ ἔκαμεν. Ὅλη ἡ ἐργασία τῆς ἀναγνώσεως καὶ τῆς κατατάξεως τῶν ἐπιστολῶν, ἔγινεν ὑπὸ τὴν προεδρείαν, τὴν ἐπιβλέψιν καὶ τὴν ἐπαγρύπνησιν τῆς Κυρά-Μάρθας. Ἦμουν διὰ τοῦτο κατενθουσιασμένη. Καὶ ὁ Ἀνανίας τὸ ἴδιον, καὶ τὰ κορίτσια ἐπίσης. Δόξα σοι ὁ Θεός, τέλος πάντων, ποῦ θὰ ἐγίνετο καὶ μία Κυριακὴ χωρὶς Ἀνανίαν!

ματογυαλία, — και κρατούσης ράβδον λεπτήν, μήκους δύο μέτρων τουλάχιστον.

Τὴν ἔχαιρέτισα με δὴν τὴν εὐγένειαν, τὴν ὁποίαν εἶχε παραλείψει ἡ Μάρθα, καὶ τὴν ἠρώτησα εἰς τί εἵμπορῶ νὰ τῆς χρησιμεύσω. Ἐνόμισα ὅτι ἤρχετο νὰ ἐγγράψῃ συνδρομητὴν κανένα... διςέγγονόν τῆς. Εἰς ἀπάντησιν ἡ γραῖα μου εἶπε:

— Πολὺ αὐθάδῃ ὑπηρετρίαν ἔχετε, κυρία Διάπλασις!

— Τὴν συγχωρεῖτε, κυρία μου, ἀπήντησα. Ἐχει διαταγὰς νὰ μὴ με διακόπῃ ὅταν ἐργάζομαι...

— Αἱ διαταγαὶ σας δὲν εἵμπορεῖ νὰ ποδῶνται κ' ἐμέ...

— Πρὸς ποῖαν ἔχω τὴν τιμὴν;...

— Ὁνομάζομαι κυρία Βέργα, ἀπήντησεν ἡ ἐπισκέπτρια βεβαίως με γνωρίζετε ἐξ ἀκοῆς καὶ φήμης... Εἶμαι παιδαγωγός... ἡ καλλίτερα παιδαγωγός...

— Χαίρω πολὺ...

— Ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες τῆς ἀρχαιότητος καὶ τῶν νεωτέρων χρόνων, μ' ἐγνώρισαν καὶ μ' ἀνεγνώρισαν: Ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Πλάτων, ὁ Ξενοφών, ὁ Πλούταρχος... Καὶ αὐτὸν τὸν Ἀλκιβιάδην ἐγὼ τὸν ἀνέθρεψα. Ἐφαγε βεργίες...

— Ναί, πραγματικῶς, ἐκεῖνα τὰ χρόνια μετεχειρίζοντο πολὺ τὴν βέργαν...

— Καὶ βασιλεῖς ἀπὸ μὲν ἐπέρασαν ἀπὸ τὰ χέρια μου. Ἐνθυμίσθε τὸν Λουδοβίκον ΙΔ', ποῦ ὅταν ἦτο μικρός, με παρακαλοῦτε νὰ του κάμνω ὀλιγώτερες ὑποκλίσεις, καὶ νὰ του δίδω ὀλιγώτερες βεργίες;...

— Τὰ καϊμένα τὰ παιδιὰ!...

— Πῶς; τί σημαίνει αὐτό;... Δὲν ἔχετε πεποίθησιν εἰς τὴν εὐεργετικὴν μου δύναμιν;... δὲν ἀναγνωρίζετε τὴν παιδαγωγικὴν μου ἀξίαν;

— Τί νὰ σας εἰπῶ, κυρία Βέργα!... Εἶμαι εἰλικρινής... Ὅχι!

— Νομίζετε ὅτι εἵμπορεῖ νὰ νατραφῇ ἓνα παιδί χωρὶς βεργίες;

— Ναί... ἐξαίρετα. Ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ... ἐρίστε μέσα, καθήστε...

Ἡ κυρία Βέργα εἰσῆλθε κ' ἐκάθησεν. Ἐκάθησα κ' ἐγὼ ἀντικρὺ. Δὲν ἦτο ἀπὸ τὰς ἐπισκεπτρίας που διώχονται, πραγματικῶς!

— Ἐγὼ ἔχω ἄλλην μέθοδον ἀνατροφῆς, ἐξηκολούθησα. Ὁ κόσμος ἄλλαξε, κυρία μου. Τώρα, βλέπετε... ἡ μῆλον δὲν βλέπετε... — ἔρχομαι καὶ ἡλεκτρικὰ κινδυνεύω... Κ' ἐκεῖνοι ἀκόμη που γυμνάζουν σκυλιὰ καλῆς ράτσας, τοὺς δίδουν περισσότερη ζάχαρι παρὰ ξύλο.

— Ἀ! ὑπέλαβεν εἰρωνικῶς ἡ γραῖα νομίζετε λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ νατραφῶνται τὰ παιδιὰ με γλυκίσματα;

— Ὅχι δὲ με γλυκίσματα, ἀλλὰ με γλυκύτητα. Τὸ πρᾶγμα, βλέπετε, διαφέρει.

— Δὲν διαφέρει καὶ πολὺ... Ἀς εἶνε, θά μου ἐπιτρέψετε νὰ ἔχω τὴν ιδέαν μου.

— Κ' ἐγὼ τὴ δική μου. Ὅπως δὴποτε, ἡ ἐπισκεψίς σας δὲν με δυσχερεστεῖ. Ἰσα-ἴσα καταγίνομαι με τὴν 14^{ην} Κυριακὴν. Βλέπετε; ὁ σωρὸς αὐτός, — μικρὸς δυστυχῶς, ἐξαίτιας ἐνὸς ἐπεισοδίου...

— Ἐ, τοῦ συνειθισμένου... διέκυψε ἡ κυρία Βέργα.

— Εἶνε αἱ ἀπαντήσεις τῶν παιδιῶν, ἐξηκολούθησα. Ἡ ἐρώτησίς μου...

— Τὴν γνωρίζω, διέκυψε πάλιν ἡ κυρία Βέργα. Διβάξω πάντοτε τὸ περιοδικόν σας, διότι μ' ἐνδιαφέρουν ὅλα τὰ παιδαγωγικὰ συγγράμματα. Εἶχατε ἐρωτήσῃ: «Ποῖον ἀπὸ τὰ σφάλματα εἰς τὰ ὁποῖα ὑπέπεσκα ποτὲ, σὰς ἐπροξένησε τὰς μεγαλητέρας ἐνοχλήσεις ἢ τὴν ζωηρότεραν τύψιν συνειδήσεως;» Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Αὐτολεῖξαι. Λοιπὸν, θέλετε νὰ ἰδοῦμε μερικὰς ἀπαντήσεις μαζί;

— Εὐχαρίστως. Ἀλλῶς τε εἶμαι εὐχαίρη. Αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, δυστυχῶς, — καὶ ἡ Κυρία Βέργα ἐμεῖς διὰσε πικρὸν μεῖδιμα, — δὲν ἔχω τόσους πολλὰς ἐργασίας...

— Τόσους τὸ καλλίτερον γιὰ μένα. Εἵμπορῶ νὰ σας κρατήσω ὅσον θέλω. Ναί;... Καὶ ἂς μὴ χάνωμεν καιρόν. Ἴδου ἡ ἀπάντησις τῆς Αἰγυπτιακῆς Μοῦσας:

«Ἐγὼ δὲν ἐνθυμούμαι νὰ ἐλυπηθῇ διὰ κανένα σφάλμα περισσότερον παρὰ δι' ἄλλο. Καὶ τὸ μικρότερον, ὅπως καὶ τὸ μεγαλύτερον σφάλμα μου, μὲ κάμνει νὰ λυποῦμαι πάντοτε.»

Νομίζετε ἀξίαν βέργας αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν;

— Ἀ, ὅχι!... Παρακάτω.

— Ἡ Σημαία τῆς Ἐλευθερίας ὑπέπεσεν εἰς ἓνα σφάλμα τόσον... ἐκτενές, ποῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ τοῦ διηγηθῇ, χωρὶς νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια μιᾶς ἀπαντήσεως. (Διότι, καθὼς ξεύρετε, ἐξήγησα ἀπαντήσεις συντόμως.) Καὶ μ' ἐρωτᾷ τί τὴν συμβουλεύω νὰ κάμῃ; ἄρα γε νὰ διαπράξῃ κανὲν ἄλλο... συντομώτερον; — Ἐ τί λέτε γι' αὐτὴ;

Ἡ Κυρία Βέργα ἐξακροδίσθη ἀπὸ τὰ γέλια, καὶ γελοῶσα εἶπε:

— Τίποτε... πικρατάω...

— Ἡ Κίτρινη Μάσκα δὲν εἶνε ἀναμάρτητος, συνειθίζεται ὅμως νὰ ἐξομολογῇ τὰ σφάλματά της, νὰ πέρνῃ συγχώρησιν καὶ νὰ μὴν τὰ ἐπαναλαμβάνῃ. Δὲν τῆς μένει λοιπὸν εἰς τὴν συνειδήσιν τῆς κανένα σφάλμα, διότι «ἀμαρτία ἐξομολογημένη δὲν εἶνε ἀμαρτία». Λέτε νὰ τὴν δείρουμεν;

— Ὅχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη.

— Τὸ ἴδιον κάμνει καὶ ἡ Ἀρῦς τοῦ Κάμπου, ὥστε καὶ αὐτὴ δὲν θέλει ξύλον. Συμφωνεῖτε; Τώρα ἔρχονται μερικοὶ ἄλλοι: ἡ Ἀλκυονίς, τὸ Κόκκινον Κρίνον, ὁ Ὑψιπέτης Ἀετός, ὁ Μιθριδάτης κτλ. οἱ ὅποιοι ἀπαντοῦν ὅτι ὅσω μεγαλύτερον τὸ σφάλμα τόσω μεγαλύτερα ἡ τύψις, καὶ ὅτι ἀπορεύοντες τὰ σφάλματα ἀποφεύγουμεν καὶ τὴν τύψιν. Νὰ τοὺς δείρουμεν, κυρία Βέργα;...

— Δηλαδή με προκαλεῖτε; ἀνέκραξε πεισματωμένη κάπως ἡ γηραιά κυρία. Λοιπὸν κ' ἐγὼ σὰς λέγω νὰ τοὺς δείρουμεν. Ὅχι πολὺ... ἀπὸ μιᾶς βεργίαν...

— Καὶ γιατί παρακαλῶ;

— Διότι δὲν ἀπαντοῦν με πρᾶγματι καὶ με γ-γονότα εἰς τὴν ἐρώτησίν σας.

— Ὅ! καὶ δὲν νομίζετε ἀρκετὴν τὴν τιμωρίαν ὅτι δὲν θὰ βραβεύοιεν; Ἀλλ' ἴδου καὶ ὁ Μ-Π-Π-Π. Αὐτὸς νομίζει ὅτι τὴν μεγαλητέραν τύψιν τοῦ συνειδήσεως ἐπιφέρει ἡ παράδασις τοῦ «Γνωθὶ σαυτόν».

— Δὲν το ἐννοῶ... δὲν ἐξηγεῖται;

— Ὅχι! τόσο μόνον λέγει. Ἐπίσης σύντομος εἶνε καὶ ὁ Νεαρός Ἡθολογός. Κατ' αὐτόν, τὰ μεγαλύτερα σφάλματα εἶνε ἡ παρακοή, ἡ ἀπειθεία πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ διδασκάλους, καὶ προπάντων τὸ ψεῦδος. Ὁμοίως καὶ ἡ Χαρὸς μὲν ἡ Καρδοὺλα φαίνεται πολὺ καλὴ φύσις. Ἐμπρός!

— Ἡ Ἐρὶν ἡ Πύθων ἔνθυμείται κάποιον σφάλμα της, τὸ ὁποῖον τῆς ἐστοίχισε πολὺ. Δὲν το ἀναφέρει, ἀλλὰ διηγεῖται τ' ἀποτελέσματά του: Ἦτο ἓνα σχίσμα εἰς τὸ μέτωπον, τὸ ὁποῖον ἦλθεν ὁ ἰατρός καὶ τῆς το ἔρραψε ἀμὲ βελόνα καὶ με κλωστή ὥς νὰ ἦτο ὕψισμα! Καὶ ἐπι-

λέγει: «ἐδῶ σε θέλω, κάβουρα, νὰ πηδᾷς στὰ κάρβουνα.» Νομίζετε τώρα ὅτι αὐτὴ ἡ τιμωρία δὲν ἦτο ἀρκετὴ διὰ τὸ εἰσνδῆποτε σφάλμα της;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ἡ κυρία Βέργα, δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα νὰ σε ράφουν σὺν κοτόπουλο γεμιστό!...

— Ἀλλ' ὁ μικρὸς σωρὸς ἐτελείωσε. Τώρα ἔρχεται ἓνας ἄλλος, κάπως μεγαλύτερος. Κατὰ τὴν σημείωσιν τοῦ Ἀννία, ὅλοι αὐτοὶ «ἔχουν νὰ κάμουν με τοὺς γονεῖς των». Τὸ Γὰρ οὐράκι γὰρ οὐ καὶ τὸ Ἀσος Φοινίκων αἰσθάνονται τὴν μεγαλητέραν τύψιν ὅταν παρκαλοῦν τοὺς γονεῖς των, ἢ δὲ Ροδόπη Ροδόπουλο ὁ ὅς λέγει ὅτι ὅλα τὰ σφάλματά της, καὶ τὰ μικρότερα, τὴν λυποῦν, διότι ὅλα λυποῦν τοὺς καλοὺς της γονεῖς. Μίαν φορὰν ἡ Ἀνέλι-στὸς Χαρὰ ἐθύμωσε τὴν μητέρα της καὶ τὴν ἔκαμε νὰ κλαύσῃ. Ἡ Μένωσις, μὲ μίαν ἀπερίσκεπτον λέξιν της, ὑπενθύμωσεν εἰς τὴν μητέρα της παρελθούσαν δυστυχίαν, καὶ τὴν ἔκαμε νὰ κλαύσῃ. Ἡ Παλλὰς, δι' ἀσήμενον αἰτίαν, ἔβγαλε κάτι γοιρὲς φωνές, ποῦ ἔκαμε τὴν μητέρα της νὰ λιποθυμήσῃ, νομίσασα ὅτι ἐπέσεν εἰς τὸ πηγάδι! Ὁ Διάβολος Ἐσπερινὸς εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του ὅτι εἶνε κουρασμένος, ὅταν τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τοῦ παπποῦ του, ὁ ὅποιος ἦτον ἄρρωστος βαρεῖα, καὶ τὴν ἔκαμε νὰ κλαύσῃ. Φαντασθῆτε τώρα πόσον ἐλύπησε τὴν μητέρα του ὁ Μικρὸς Ραφαήλ, ὅταν εἰς κάποιαν παρατήρησιν της, τῆς ἀπήντησεν αὐθιχῶς: «Τὸ ἴδιο μοῦ κάμνει!» Τὸ Δὲ Ρέ-Μι ἐκατασύγχισε τὴν μητέρα του μὲ μιὰ ζημιά, καὶ μολονότι ἔφαγε καὶ ξύλο — θὰ τὸ θυμάσθε βέβαια, κυρία Βέργα, διότι σὰς θὰ ἐπροσκάλισαν, — δὲν ἐλυπηθῇ τὸσον δι' αὐτό, ὅσον διὰ τὴν στενοχωρίαν τῆς καλῆς της μητέρας. Τὸ Λαίμαργον Ποντίκι κατάρθρωσεν ἀπὸ τὴν λαιμαργίαν του, νὰ ζεματίσῃ μίαν φορὰν τὴν μητέρα του με βούτυρο καυτό, καὶ... μὴν ἐρωτᾷτε! Ὁ δὲ Λάτρης τῆς Δήμετρος, ἀνχωρῶν εἰς τὴν πατρίδα του διὰ συνεχῇ τριετὴ διαμονὴν εἰς ξένην γῆν, ὅπως σκοπίμως καὶ ἐνεκα μικρὰς καὶ παιδαριῶδους ψυχρότητός του (!!) δὲν ἐφίλησε τὸ χέρι τῆς μαμμᾶς του. «Ἀχ, — λέγει — ἂς ἡμπορούσα νὰ διορθώσω τώρα τὸ θανάσιμον αὐτὸ σφάλμα μου καὶ ἂς ἐθυσιάσα καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μου! ἀλλὰ... γι' αὐτὸ ἀπὸ τότε οἱ πυρετοὶ με καταβάσανίζουν.» Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε ἀσθενὴς δι' αὐτό. Ὁ Θεὸς εἶδε τὴν εἰλικρινὴν του μετάνοιαν καὶ δὲν θὰ ἠθέλησε νὰ τὸν τιμωρήσῃ. Τί λέτε, κυρία Βέργα,

Ἡ κυρία Βέργα δὲν ἀπήντησε τίποτε. Ἦτο σκεπτικὴ καὶ συγκεκλιμένη.

— Μένει τώρα ὁ Γάτος τῆς Ἀνατολῆς. Αὐτὸς ἐλύπησε τὴν γιαγιά του, ἀλλὰ κατὰ τὴν σημείωσιν τοῦ Ἀννία, «ἡ γιαγιά εἶνε διὰ φορὲς μητέρα», καὶ δι' αὐτὸ ἡ ἀπάντησις εὐρίσκεται εἰς τὸν ἴδιον σωρὸν. «Ἐνα πρῶν, — διηγεῖται ὁ Γάτος τῆς Ἀνατολῆς, — ἡ γιαγιά ἤθελε νὰ με δώσῃ τὸ γάλα μου, ἀλλ' ἔβγαλε κατὰ λάθος πολὺ καφέ, κ' ἐγὼ ὅχι, γιατί ἔβαλε πολὺ καφέ, δὲν το πίνω! — Γυῖ μου, ἔλα νὰ βάλω κι' ἄλλο, νὰ σε χαρῶ, γυῖ μου... — Ὅχι, δὲν το πίνω! — Νὰ με θάψῃς, γυῖ μου... — Ἀλλ' ἐγὼ ποῦ νὰκούσω! μιὰ καὶ διὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. — Γυῖ μου... Δὲν ἄκουσα περισσότερο, γιατί εἶχα φύγῃ. Ἀλλ' ἔπειτ' ἀπὸ ὀλίγον τὸ μετανόησα, γύρισα ὀπίσω, καὶ εἶδα

τῆς καϊμένης τῆς γιαγιάς μου τὰ ματάκια δακρυσμένα. Δὲν δύναμαι νὰ προσδιορίσω τὸ τί ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠσθάνοιεν!...»

Ἐσῆκωσεν τὰ μάτια διὰ νὰ ἴδω τὴν ἐντύπωσιν τῆς κυρίας Βέργας, καὶ εἶδα ὅτι ἡ γραῖα εἶχε σηκωθῇ.

— Πῶς; φεύγετε;

— Ναί, διότι δὲν χρειάζομαι... Ἐχετε δίκαιον, κυρία Διάπλασις, νὰ νομίζετε ὅτι τὰ παιδιὰ ἀνατρέφονται καλλίτερα με γλυκύτητα. Τέτοιαι παιδιὰ που ἔχετε σεις... Καλὲς αὐτὰ εἶνε ἀγγελῆα!

— Μὰ δὲν το ξεύρετε ἀκόμη... Σταθῆτε νὰ ἴδῃτε καὶ παρακάτω...

— Ὅχι, ὅχι, εἶνε περιττόν... εἶμαι περιττή. Χαίρετε, κυρία Διάπλασις.

— Χαίρετε, κυρία Βέργα.

Προέπεμψε τὴν σεβαστὴν κυρίαν με ὅλας τὰς τιμάς, καὶ τῆς ὑπεσχέθη ὅτι ἂν τὴν χρειασθῇ θὰ τὴν προσκαλέσω. Δι' αὐτὸ τῆς ἐξήτησα καὶ τὴν διεύθυνσίν της. Ἐφάνη ἀποροῦσα.

— Πῶς; μοῦ εἶπε δὲν γνωρίζετε τὴν κατοικίαν μου;

— Μὲ συγχωρεῖτε... ὅχι...

— Μὰ εἰς τὸν Παράδεισον! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Βέργα. Δὲν ἀκούσατε ποτὲ σας ὅτι τὸ ξύλο ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸν Παράδεισον;

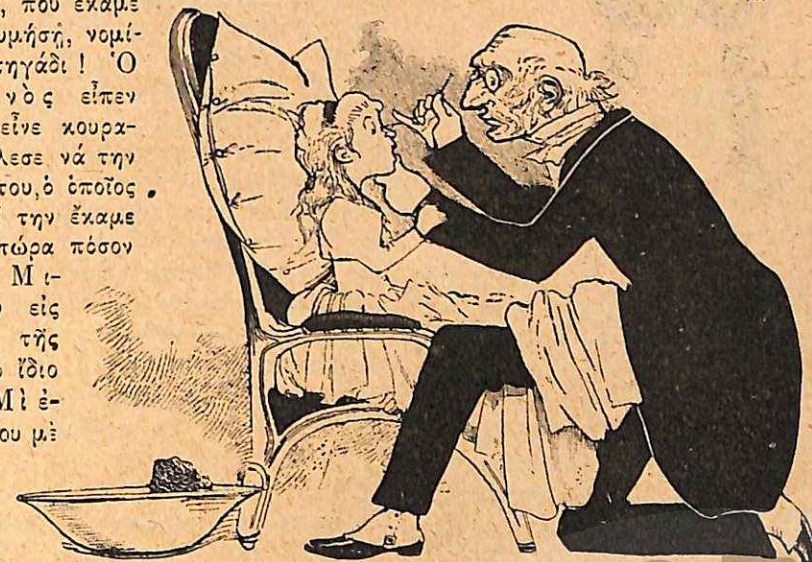
— *

Ἐμείνα καὶ πάλιν μόνη.

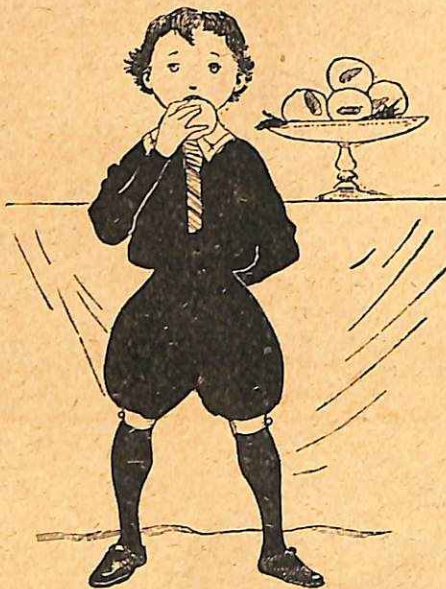
Ὁ κατόπι σωρὸς ἐπιγράφεται «Διάπλασις».

Ὅλοι τοὺς αἱ ἀπαντήσεις σχετίζονται με τὴν Διάπλασιν. Πικραδείματος χάριν, ὁ Ἀετιδεὺς τῆς Νεαπολέως, ὡς τὸ μεγαλύτερον σφάλμα του θεωρεῖ ὅτι δὲν ἐνεγράφη προτῆτερα συνδρομητῆς μου ὁ Τζάμος Ἀνακτωμένους, ὅτι ἠρνήθη, τὴν πρώτην φορὰν ποῦ τοῦ ἐπρότεινε ὁ πατέρας του νὰ τὸν ἐγγράψῃ ὁ Κορυθαίολος Ἐκτωρ, ὅτι ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ δὲν μ' ἐπισκέφθη ὁ Πρίγκιψ τῆς Ἐπταλόφου ὅτι ἀπὸ τότε ποῦ τοῦ ἐνέκριναν ψευδώνυμον, δὲν μου ἔγραψεν οὔτε μίαν ἐπιστολήν, «καὶ διὰ νὰ μὴ τὸν τυπῇ πλέον ἡ συνειδήσις, θάρχησεν νὰ μου γράψῃ ἀπὸ τὸ Νέον ἔτος» ἡ Ἀύρα τοῦ Πηλίου, ὅτι δὲν μου ἐνέγραψε πολλοὺς συνδρομητάς (καὶ ὅμως μακάρι νὰ μου ἔκαμναν ὅλοι ὅσους μοῦ ἔκαμιν αὐτῇ) ὁ Παρθύρορος Ἀγγελλός, ὅτι πέρσι μοῦ ἔγραψε νὰ καταρασθῇ τὸν Ἀνανίαν! καὶ τέλος ὁ Νεαγὰρας, ὅτι ἀπὸ μίαν παρκαλήν του ὀλίγον ἔλειψε νὰ με χάσῃ, διότι ὁ πατέρας του ἦτο ἐτοιμὸς νὰ μου παραγγεῖλῃ τηλεγραφικῶς νὰ τὸν σβύσω ἀπὸ συνδρομητὴν μου. «Καὶ τὸν παρκαλῶ — λέγει — καὶ τὸν ἱκετεύω με τὴν ζωηρότεραν τύψιν τῆς συνειδήσεώς μου, καὶ κατορθῶν ὥστε νὰ μὴ σου τηλεγραφῇ, νὰ μὴ με πύσῃ ἀπὸ συνδρομητὴν σου, πρᾶγμα τὸ ὅποιον θὰ μ' ἐθύβεν εἰς μεγάλην καὶ διαρκὴ μελαγχολίαν.» Ἀλλὰ κ' ἐγὼ δὲν θὰ ἐλυποῦμαι ὀλιγώτερον, ἂν ἔχανα ἓνα τόσο θερμὸν φίλον.

Τώρα ἔρχονται σφάλματα πρὸς ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφάς. Τὸ Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ διηγεῖται τὰ ἑξῆς: «Ἐἶχα ξενυκτίστη πολλὰς βραδυὰς διὰ νὰ γράψω με τὴν καλλιτέραν μου καλλιγραφίαν ἓνα τετράδιο, καὶ πρὸ ὀλίγου ἔγραψα τὴν

«Ὁ ἰατρός τῆς το ἔρραψε...» (Σελ. 404 στ. β').

τελευταίαν του σελίδα. Ἐξαφνα ἀκούω ἓνα οὐρλισμα γάτος τρέχω ἀμέσως νὰ ἰδῶ μήπως ἐκλαίει ἡ γάτα μου. Εὐτυχῶς ἡ γάτα μου δὲν εἶχε πάθῃ τίποτε, ἀλλὰ καὶ δυστυχῶς, ὅταν ἐπέστρεψα εἶδα. . . . τὸ τετράδιό μου καὶ τὸ τραπέζι μὲν δὴλο νὰ πλέουν στὸ μελάνι, καὶ τὴν ἀδελφή μου μὲ ἀνοικτὸ στόμα νὰ καμαρώνῃ τὸ κατόρθωμά της. . . . Στὸ θέαμα αὐτὸ ὅλο μου τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι. . . . ἀρπάξα τὴν ἀδελφή μου ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ ἀπὸ τ' αὐτιά, καὶ ἄρχισα νὰ τὴς δίνω χωρὶς νὰ βλέπω ποῦ κατὰ τὴν ἔδωσα πολλές, ἀλλὰ θά τὴς ἔδωκα καὶ ἄλλες, ἂν δὲν ἔτρεχαν νὰ μού τὴν πάρουν ἀπὸ τὰ χέρια. » Αὐτὸ τὸ σφάλμα, ἀπὸ τ' ἄμε-

«Ὡραία καὶ σπάνια ροδάκινα». [Σελ. 407.]

Ὁ Νυκτοκόραξ, μιὰ νυχτιά σκοτεινὴ, παρεμόνευσε τὸν μικρότερον ἀδελφόν του εἰς τὴν γωνίαν ἐρημικοῦ δρόμου, καὶ ἄρχισε νὰ τρίβῃ τὰ πόδια του. Ὁ μικρὸς τὸν ἐξέλαβε δι' ἐξωτικὸν καὶ ἐπὶ ἡδονῆς πρὸς τὰ ὀπίσω «μέ τέτοιες τρομερὲς στριγγιλιές, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἐνόμισεν ὅτι ἐτρελλάθη, ἥ ὅτι ἐσπασεν, ὅπως λέγουν, ἡ χολή του. » Διὰ νὰ τὸν καταπραύνη, τὸν ἐφορτώθη εἰς τὴν ράχιν κ' ἐπῆγαν μαζί εἰς τὸ σπῖτι, ὅπου πλέον ἔλαβε τὰ ἐπιχειρήματα τῆς ἀνοησίας του. . . . τῇ βοηθείᾳ βέβαια τῆς φιλότατης μας κυρίας Βέργας.

Ἐξυπνοτάτη εἶνε ἡ ἀπάντησις τῆς Φιλοπάτριδος Ἰάδος. Καὶ αὐτὴ ἔκαμε κάτι τι πολὺ φοβερόν. Ἐφθόνησε τὰ χρυσὰ μαλλιά της, ἀδελφῆς της, καὶ μίαν νύκτα, — ὅλα τὰ κακὰ νύκτα γίνονται! — εἰς τὸν ὕπνον της, τῆς ταῖς ἐκοψε!! «Ἐντρομος πηδᾷ ἐν τῇ κλίνῃς της, — ἡ κουρευμένη, — κραυγάζουσα σπαρτακτικῶς ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ μαλλιακοῦ. . . . σωροῦ. » Ὅλον τὸ σπιτικὸν προσέτρεξεν εἰς τὰς ἀγρίας φωνὰς της, ὁ πατέρας μὲ ρεβόλβερ, ἡ μητέρα μ' ἓνα μπαστοῦν, ἡ μαγειρίσα ὠπλισμένη μὲ πελωρίαν μάχαιραν. Φαντασθῆτε τὴν τρομάραν των καὶ τὴν τρομάραν μου. Ὅταν

«Μπλούμ! πάρ' τον μέσα.» (Σελ. 408.)

ὤμως ἔμαθαν τὰ συμβαίνοντα, ὅλα τὰ ὅπλα ὑπεχώρησαν. . . . πρὸ τῆς ρόδου. (Ποῦ εἶσαι τώρα, κυρία Βέργα!) Δὲν δύναμαι νὰ ὀρίσω ἀκριβῶς πόσας τὴς εἰς ἡσθάνθη δι' ὅ,τι ἐπραξα, ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὅλοι δὲν ἦσαν τύψεις συνειδήσεως. . . . Καὶ ἀφοῦ σὰς διηγῆθην πῶς ἐστρωσα, σὰς ἀφίνω ἐλευθέρους νὰ φαντασθῆτε πῶς ἐπλάγιασα. » Ἡ ἀπάντησις τῆς Φιλοπάτριδος Ἰάδος ἔχει καὶ τὸν ἐξῆς ποιητικὸν πρόλογον:

Νὰ ἐμπνευσθῶ κατάρθωσα
 Εἰς τὰς ὁκτώ τοῦ Ὀκτωβρίου,
 Καὶ νὰ σου πῶ τὸ κρῖμά μου
 Ὅρεγομαι . . . βραδείου.

Ἐξ Ἑλικῶνος κατερχομένη,
 Ἡ Μοῦσά μου σ' ἓνα λιθάρι
 Τῶνα τῆς πλήγωσε ποδάρι,
 Κ' εἶνε οἱ στίχοί μου χλωοί.

Μίαν φορὰν, εἰς τὸν Κρόταλον ἐχάρισαν ἐν χρυσοῦν πεντόφραγκον, τὸ ὁποῖον ἔδειξεν εἰς τὴν μικρὰν ἀδελφὴν του καὶ τῆς εἶπεν ὅτι τὰ χρυσὰ νομίσματα γίνονται ἀπὸ δένδρον. — Σὰν τὰ κεράσια; τὸν ἐρωτᾷ ἡ μικρά. — Σὰν τὰ κεράσια νὰ, τὸ φυτεύεις αὐτό, καὶ φυτρώνει ἓνα δένδρον, ποῦ εἰς τὴν ἐποχὴν του γιμίζει χρυσὰ νομίσματα. — Τὸ πιστεύει ἡ μικρά, πέρνει κρυφὰ τὸ πεντόφραγκον καὶ το φυτεύει εἰς τὸν κήπον. Ἡθελε, βλέπετε, νὰ κάμῃ ἐκπληξὴν τοῦ ἀδελφοῦ της. Καὶ πραγματικῶς, ἡ ἐκπληξὴς τοῦ Κροτάλου ἦτο μεγάλη ὅταν δὲν ἤρε τὸ νόμισμα, καὶ ἀνακρίνας τὴν ἀδελφὴν του, ἔμαθε τὰ διατρέξαντα. . . . Τὸ κακὸν εἶνε ὅτι ἡ μικρά δὲν ἐνθυμεῖτο πλέον εἰς ποῖον μέρος τοῦ κήπου ἐφύτευσε τὸ πεντόφραγκον — καληώρα σὰν τὴν κυρὰ-Μάρθα! — καὶ ὅλαι αἱ ἐρευναι ἀπέβησαν μάταιαι! «Μεγερόνησα εἰλικρινῶς διὰ τὸ ψεῦδος μου, ἐπιλέγει ὁ Κρόταλος, καὶ διὰ τὸ ψεῦδος αὐτό, καὶ διὰ τὴν ἄμεσον ζημίαν τὴν ὁποίαν ὑπέστην ἐκ τούτου.»

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀδελφὴ του, ἡ Ἀνδρεία Σουλιώτισ, δὲν ἔμεινε χωρὶς ἐκδίκησιν. Μίαν ἄλλην ἡμέραν, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἔχυσε τὸ καλαμάρι κ' ἐλέρωσε «ἓνα χρυσόδετο βελόνιον μὲ καλλιτεχνικὰς χρωματιστὰς εἰκόνας ποῦ τοῦ εἶχαν κάμῃ δῶρον οἱ συμμαθηταὶ του, — τί καλοὶ συμμαθηταὶ! — καὶ ἦτον ἡ χαρὰ του καὶ τὸ καμάρι του. » Ὅταν ἦλθεν ὁ Κρόταλος καὶ εἶδε τὴν συμφορὰν: «Σφάξε με! τοῦ φωνάζει ἡ ἐνοχος, διότι τὸ ἀξίζω!» Ἀλλ' ἐκεῖνος ὄχι μόνον δὲν τὴν ἐσφάξε, ἀλλὰ καὶ προσεπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ. «Αὐτὸ ὅμως δὲν ἦτο λόγος, — λέγει ἡ Ἀνδρεία Σουλιώτισ, — νὰ μὴν αἰσθάνωμαι ἀκόμη καὶ τὴν ζωηροτάτας τύψεις διὰ τὸ ἀσυγχώρητον σφάλμα μου.»

Ἡθελε νὰ διηγῆθαι καὶ τὴν συγκινητικὴν ἱστορίαν τοῦ Μαρίου Γ. Πιπινέλη, ὁ ὁποῖος αἰωνίως ἐμάλλωνε μὲ τὴν ἀδελφὴν του, ἀλλ' ἐπαυσεν ἀφ' αὐτοῦ ἡ ἀδελφὴ του ἀρρώστησε καὶ παρὰ τρίχα νὰ τὴν χάσῃ, — ἦτο φοβέρα τοῦ Θεοῦ αὐτό! — καὶ τοῦ Δικηγόρου τῆς Νεολαίας, ὁ ὁποῖος τὸσον τρυφερὰ διηγείτῃ ἓνα μάλλωμα καὶ μίαν συμφιλίωσιν μὲ τὴν ἀδελφὴν του, — καὶ τοῦ Κερδῶου Ἐρμού, ὁ ὁποῖος τὸσον μετενόησε μίαν φορὰν ποῦ ἐξ αἰτίας του ἐπεπλήχθη ἡ ἀδελφὴ του. Ἀλλὰ μὲ περιμένουν ἀκόμη πολ-

λαὶ ἐπιστολαί, καὶ ἀναγκάζομαι νὰνφέρω συντόμως αὐτάς, καὶ νὰ παρτρέξω μερικὰς ἄλλας, ὁμοίως. . . . φιλαδέλφους.

Τὰ ἀκόλουθα σφάλματα ἔχουν ὅλα σχέσιν μὲ τὸ Σχολεῖον καὶ μὲ τὰ μαθήματα. Μίαν ἡμέραν ὁ Ὀλυμπιος ἀπεφάσισε νὰ μὴν ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον ἄργότερα τὸ μετενόησε καὶ ἐπῆγε ὅταν δὲ ὁ καθηγητὴς τὸν ἠρώτησε διατὶ ἄργησε, εἶπε ψεύματα ὅτι εἶχεν ἐργασίαν. Φοβερόν! — Ὁ Μενελλὶς τὴν ζωηροτέραν τύψιν ἡσθάνθη τὸ ἔτος ποῦ ἀπερρίφθη εἰς τὰς ἐξετάσεις. Πραγματικῶς φοβερόν! — Τὸ Ἀνθοστοῦ Σολωμοῦ, ἐνῶ εἶχε διαταγὴν ἀπὸ τὸν διδάσκαλον νὰ ἐξαγαγῇ μίαν ἐκθεσιν, ἠρκέσθη νὰ τὴν διορθώσῃ ὀλίγον ἀπὸ πάνω, ὥστε νὰ φαίνεται νέα. Τί ψεῦδος! — Ὁ Μαῦρος Ἀετὸς ἔχασεν ὁλόκληρον ἔτος μαθημάτων εἰς τὸ Σχολαρχεῖον, καὶ τὸσας τύψεις τοῦ ἐπροξένησε τοῦτο, ὥστε ἔκτοτε ὠρίσθη νὰ μὴ παραβῇ τὸ καθήκον του. — Ὁ Κυριακὸς Ἀσταῖρ, ἀπὸ τὴν ταμπελιάν του, ἔμεινε μίαν φορὰν μετεξέταστος εἰς τὰ γαλλικά (εἶμαι βέβαια ὅτι δὲν εἶνε πλέον ταμπέλης). — Τὸ Περὶ μὲνον ἐδειξε πείσμα, ὥστε ἡ νάγκασε τὴν διδασκάλισσάν του νὰ το κλείσῃ εἰς τὸ σκοτεινὸν ὑπόγειον καὶ φαντάζεσθε ἂν ἐκεῖ-μέσα δὲν μετενόησεν εἰς τὴν ἐντέλειαν! — Ἡ Μυστηριώδης Φύσις ἐβαρύνθη μίαν φορὰν νὰ μελετήσῃ, καὶ ἐσκέφθη νὰ γελᾷ τὴν διδασκάλισσάν της, λέγουσα ἐν μάθημα. . . . περαμένον! ἀλλὰ καλὰ τὴν ἐπάθεν! Ἡ διδασκάλισσά της, φαίνεται, δὲν ἦτο καμμία ἀφηρημένη, καὶ νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, εἰς τέτοιαν περίστασιν ἐγὼ θά τὴν ἐδικαιο-λογοῦσα ἂν ἐπροσκαλοῦσε καὶ τὴν κυρίαν Βέργαν ὡς βοηθὸν της. — Ἡ Δούκισσα τῶν Σαλῶν νὰ κατάρθωσιν νὰ πατήσῃ τὴν καθηγητὴν της. Δὲν εἶχε μελετήσῃ ἀριθμητικὴν δὲν ἤξευρε γρῦ. Ὁ καθηγητὴς τὴν βγάξει στὸν πίνακα, τῆς δίδει ἓνα πρόβλημα καὶ ἐξέρχεται, διότι ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔτυχε νὰ τὸν φωνάξουν. Καὶ ἡ καλὴ σου κυρία Δούκισσα τρέχει, ἀρπάζει τὴν Ἀριθμητικὴν καὶ ἀντιγράφει μιὰ χαρὰ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος. — Μόνη σου τὸ ἔλυσες; τὴν ἐρωτᾷ ὁ καθηγητὴς ὅταν ἐπέστρεψε. — Μάλιστα, κύριε. — Πολὺ καλὰ! ὁρίστε ἓνα 10! — Καὶ τρέχει ἡ κυρία Δούκισσα εἰς τὸ σπῖτι, καὶ ἀναγγέλλει εἰς τὴν μαμμὰ της, ὅτι ἐπῆρε ἄριστα. Βέργα ποῦ τῆς ἐχρειάζετο. . . . ἂν δὲν τα διηγείτο ἔτσι εὐμορφα. — Καὶ ἐπονται μερικαὶ ἀκόμη διηγήσεις παρομοίων σχολικῶν κατορθωμάτων, τὰς ὁποίας παραλείπω. . . . ὡς εὐκόλως ἐννοουμένας.

Ἀπὸ ἐδῶ καὶ κάτω ἀρχίζουν σφάλματα, ὀρεξιόμενα εἰς τὸ μέγα καὶ φοβερόν καὶ ἀκατανίκητον, καὶ δυστυχῶς κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν ἐλάττωμα τῆς Λαιμαργίας. Πόσα λαίμαργα παιδιὰ! Ὁ σωρὸς αὐτὸς καταντᾷ νὰ εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἀπ' ὅλους. Καὶ τί ἀστεῖα παθήματα! τί κωμικοτραγικὰ ἱστο-ρίαι! Κρῖμα μόνον ποῦ δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ τὰς διηγῶμαι ὅλας!

Καὶ ἐν πρώτοις ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος διηγείτῃ τὸ ἐξῆς: Μίαν φορὰν ἡ μητέρα του εἰδὲ γέμια, καὶ εἶχεν ἀγοράσῃ κάτι ὠραία καὶ σπάνια ροδάκινα, τὰ ὁποῖα ἔβαλεν εἰς τὴν φρουτιέραν κ' ἐστόλισε τὸ τραπέζι. Ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος, — μὰ ἦτο καὶ πολὺ μικρὸς, — δὲν ἐτόλμα νὰ πάρῃ ἓνα ροδάκινον, διότι ἦσαν μετρημένα κ' ἐφοβεῖτο τὴν μητέρα του, ἀλλ' ἐσκέφθη νὰ τα δαγκάσῃ ὅλα. «Ἔτσι, — λέγει, — δαγκάωντας ἓνα κομματάκι ἀπὸ καθένα, θὰ ἔφαγα ὅ-γκον δύο τουλάχιστον ροδακίνων.» Ἀλλ' οἱ φόβοι καὶ αἱ τύ-ψεις ἤρχισαν ἀμέσως. Εἰς ὅλον τὸ διάστημα τοῦ γεύματος εἶχε κυμῆν τὴν μύτην του εἰς τὸ πιάτον καὶ δὲν ἐτόλμουσε νὰ κυττάξῃ κανένα. Καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ φρούτου. . . . ὦ Θεέ μου! «Καλλίτερα νὰ ἀνοίγῃ ἡ γῆ νὰ τὸν καταπῇ. » Τόσον ἐντροπιάσθη, ὥστε ἡ μητέρα του τὸν ἐλυπήθη καὶ εἶ-

πεν εἰς τοὺς ξένους, ὅτι τὸ κατόρθωμα ἦτο τοῦ μικροῦ υἱοῦ τῆς ὑπερηφάνειας. . . . Ὑστερα ὅμως τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ ταῦ-τί. . . . καὶ . . . ἡ κυρία Βέργα ξεύρει τί ἐγίνε!

Καὶ ἄλλος μὲ ροδάκινα. Τὸ Ταπεινὸν Γιασεμί ἔφα-γε μίαν ἡμέραν τόσῳ πολλὰ, ὥστε εἶχε μεγίστας ἐνοχλή-σεις. . . . στομαχικὰς. Τὸ ἴδιον ἐπαθεν ὁ Πρίγκιψ τῶν Ἀθηνῶν, καταδροχθίσας ἀπὸ τὴν ἀδελφίαν του μέλι μὲ μυρμηκίαι, ὁ δὲ Ἐλληνοπαῖς ὁμολογεῖ, ὅτι τὰς μεγα-λητέρους ἐνοχλήσεις, καὶ δὴ στομαχικὰς, τοῦ προξενεῖ πάντοτε ἡ πολυφαγία. Οἱ κύριοι αὐτοὶ δὲν ὁμιλοῦν διόλου διὰ τύψεις. Ὁ πρώτος μάλιστα ὁμολογεῖ ὅτι ποτὲ δὲν τὰς ἡσθάνθη ζω-ρὰς ὥστε νὰ τὰς ἐνθυμῆται. Τί κρῖμα νὰ μου φύγῃ τόσον γρήγορα ἡ κυρία Βέργα! Αὐτὴ θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ αἰσθανθοῦν μερικὰς. . . . κατὰ τὸν τρόπον τῆς Φιλοπά-τριδος Ἰάδος.

Ἀλλὰ παιδιὰ φαίνονται πλέον εὐαίσθητα. Ἡ Κυρία μὲ τὰς Καμελίας, πρὸ πεντατίας, ἔφαγε κρυφὰ ἓνα γλυ-κὸ καὶ . . . δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ κρυφθῇ, διότι ἐνόμιζεν ὅτι τὸ

• Τὸ νερὸ ἀνέβαινε. . . . [Σελ. 408, στ. 6.]

σφάλμα της ἦτο γραμμένον εἰς τὸ μέτωπόν της. Ἡ Νύμφη τοῦ Σηκουάν, ὅταν ἦτο ἐπὶ τῶν ἐτῶν, ἔφαγε κρυ-φὰ τρεῖς (ἀρ. 3) κουταλιὰς γλυκὸ, ἀλλ' ἐνῶ ἔτρεχε βιαστικὴ νὰ νιφθῇ, ἔπασεν ἀπὸ τὴν σκάλαν καὶ ἐτιμωρήθη περισσότε-ρον ἀφ' ὅ,τι τῆς ἀξίζεν. Ἡ Μελισσα τοῦ Ὑμητοῦ ἔφαγε ἓνα μπαγιατικὸν γαλατομπούρεκο, χωρὶς νὰ δώσῃ τὸ μισὸ τῆς ἀδελφῆς της (καὶ ἔτσι ἀρρώστησεν, ἐνῶ ἂν ἐφαίνετο καλὴ κ' ἔτρωγε μόνον τὸ μισό, ἴσως δὲν θὰ τὴν ἐπέεραζε.) Ἐνα μῆνα ἐπονόουσε τὸ δόντι τοῦ Μουσηγέτου Ἀπόλ-λωνος ἀπὸ κατακρήσιν ζαχαρωτῶν. Ὁ Σπίνος μὲ τὴν ἀδελφὴν του ἐτρύγησαν κρυφὰ κάτι σταφυλίας, τοὺς εἶδεν ὁ περιβολάρχης, τὸ ἐμαρτύρησε στὴν μητέρα καὶ. . . . τὸ τέλος ἦτο ξύλο. Τὸ Λουλουδὶ τῆς Καρδιᾶς ἐπῆγε νὰ φάγῃ γλυκὸ, κ' ἔχυσεν ἐπάνω του ὅλο τὸ βάζο ἔπειτα ἐχώθη μὲσα εἰς ἓνα καζάνι, διὰ νὰ μὴν τὸν ἰδῇ ἡ μητέ-ρα του, κ' ἐβγήκεν ὀλωδιδίου. . . . μαυροπρόσωπος. Ἡ Με-γαλοπρεπὴς Φύσις, ἀπὸ τότε ποῦ ἔφαγε κρυφὰ ἓνα γλυκίσμα καὶ τὴν ἐπίασε τὸ δόντι της, (ἀμέσως, βλέπετε, καὶ ἡ τιμωρία!) οὔτε νερὸ δὲ πίνει πιά, χωρὶς τὴν ἀδειαν τῆς μαμμᾶς της. Ἡ Σπίθα-Τίνα, μὲ τὴν ἀδελφὴν της, ὅταν ἦσαν πολὺ μικρὲς, ἔφαγαν τὴν πέτσα ἀπὸ ὅλα τὰ δοχεῖα τοῦ γαιοῦριτοῦ, ἀλλὰ «δὲν καλοθυμᾶται ἂν ἐτιμωρήθῃσαν γιὰ τὴν λαίμαργίαν των αὐστηρὰ ὅπως ἔπρεπε». Ὁ Τυδεὺς. . .

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

— Είκοσιεπτά μίλλας περίπου, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας κυβερνήτης, αἱ ὁποῖαι, πρὸς εἰκοσιπέντε λεύγας τὴν μούραν, μᾶς κάμουν ἐξακοσίας πενήντα λεύγας ἐπάνω κάτω...

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ κ. Ἐρτώ, δὲν ἀ-

υποθέσωμεν ὅτι δὲν συνέβαινε καμμία φοβερὰ σύγκρουσις καὶ δὲν κατεποντίζετο αὐτάνδρον τὸ πλοῖον; ... Πῶς θὰ κατάρθονεν ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἐρημον τοῦ πάγου νὰ φθάσῃ εἰς τόπον κατοικοῦμενον, εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς Σιδηρίας ἢ τῆς Ἀλάσκας, καὶ νὰ σωθῇ;

Τὸ πλοῖον ἐξηκολούθησε τὸν τρελλὸν δρόμον του, ὅλον ἐκεῖνο τὸ πρωῒ, παρασυρόμενον πότε μετὰ τὴν μπάντα, πότε

μετὰ τὴν πρῶταν καὶ πότε μετὰ τὴν πρῶτην, ὡς ναυ-ἀγίον ἐγκατα-λελειμμένον εἰς τὸ ἔλεος τῆς θαλάσσης. Καὶ ἡ ὁμίχλη ἦτο πάντοτε ἀδικήρατος. Ὁ κύριος Μπουρκάρ καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ

τοῦ δὲν ἐγνώριζαν ἂν ἐπερνοῦσαν κοντὰ ἀπὸ ξηράν, ἂν ἦτο ἐκεῖ κάπου καμμία νῆσος τῶν βορείων σιμ-πλεγμάτων, κατὰ τῆς ὁποίας ἔτρεχε τὸ φοβερόν κύμα νὰ συντριφῇ, μετὰ τὸν «Ἀγίον Ἐνώχ» μαζί του.

Ὅλοι ὁμῶς ἔλεγαν ὅτι ἦτο ἀναπόφευκτον τὸ ναυάγιόν των.

— Μὰ, διαλύσου λοιπόν, θεοκατάρατη ὁμίχλη, διαλύσου λοιπόν! ἐφώναζε κάθ' ἕνα καὶ λιγάκι ὁ ὑπο-

πλοίαρχος Ἀλλότ.

Ἡ ὁμίχλη διελύθη τὸ ἀπόγευμα, ὅταν μετεβλήθη ὁ καιρὸς. Αἱ νεφέλαι τῆς ἀνέβησαν πρὸς τὰς ὑψηλότερας ζώνας, καὶ δὲν ἐφάνη μὲν ὁ ἥλιος, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τοῦλάχιστον ἠδύνατο νὰ ἐκταθῇ ἕως τὸν ὀρίζοντα.

Κατὰ τὰς τέσσαρας τὸ ἀπόγευμα, ἡ ταχύτης τοῦ «Ἀγίου Ἐνώχ» ἐφάνη ἐλαττωμένη. Θὰ ἐγλύτονεν ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸ φοβερόν κύμα; Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐγλύτονεν, ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ δὲν εἶχεν ἄλλην ἐλπίδα παρὰ νὰ τοποθετήσῃ κανένα πρὸχειρον πανί καὶ νὰ προσπαθῇ μετὰ αὐτὸ νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς νότον.

— Θὰ κάμωμεν, ὅτι μπορέσωμεν, Ἐρτώ, ἔλεγε, παρὰ νὰ πάμε νὰ γίνω-

μεν κομμάτια ἐπάνω στοὺς πάγους!...

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ ναύκληρος Ὁλίβας ἐπροσπάθησε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ καρρέ. Ἡ ἀντίστασις τοῦ ἀέρος εἶχεν ἐλαττωθῇ, καὶ τὸ κατάρθωσεν. Οἱ πλοῖ-αρχοὶ Μπουρκάρ καὶ Κίγγ, καθὼς καὶ οἱ ἀξιωματικοί, τὸν ἠκολούθησαν καὶ ἐπῆγαν νὰ στηριχθῶν εἰς τὸ δεξιὸν αἰωροθέσιον κρατούμενον ἀπὸ τοὺς τάκους.

Ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίνας, ὁ ξυλουργός, ὁ σιδηρουργός, οἱ καμικισταὶ καὶ καμμὶα δεκαριά ναῦται, Ἀγγλοὶ καὶ Γάλλοι, ἀνέβησαν ἀπὸ τὸ ὑπόστρωμα καὶ ἐστάθησαν κοντὰ εἰς τὸ παραπέτο διὰ νὰ κυττάξουν ἔξω.

Ὁ «Ἀγίος Ἐνώχ» εἶχε τότε πρῶταν πρὸς τὸν Μεσαπληγιώτην (Γραι-λεβάντην), παρασυρόμενος ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ μεγάλου ἐκείνου κύματος, τοῦ ὁποίου τὸ ὕψος ἐχαμήλωνεν ὅσον ὀλίγο-στευεν ἡ ταχύτης του.

Ξηρὰ δὲν ἐφαίνετο πουθενά.

Ἄν ἐρωτᾷτε διὰ τὸ θαλάσσιον τέρας, τὸ ὁποῖον ἐσερνε τάχα τὸ πλοῖον, οὐτε αὐτὸ δὲν ἐφαίνετο πουθενά μ' ὅσα καὶ ἂν ἔλεγεν ὁ βαρελάς.

Καὶ ὅλοι ἠλπίζαν, καὶ ὅλοι ἐπαιρναν θάρρος μετὰ τὰ ἐνθαρρυντικὰ λόγια που ἤκουαν ἀπὸ τὸν κυβερνήτην των. Δι' αὐτὸ ὁ ναύκληρος ἐνόμιζε πῶς ἔπρεπε νὰ πειράξῃ λιγάκι τὸν Ζαχαρίαν διὰ τὸν κροκόδειλο - πολυπόδο - κράκο - κράκεν του:

— Ἐχασες τὴν μποτίλλικ, γέρο μου! τοῦ εἶπε, κυτῶν μετὰ τὴν παλάμην τὸν ὦμόν του.

— Τὴν ἐκέρδισα! ἀπήντησεν ὁ μάστορο-Καβιδουλίνας, ἀλλὰ οὐτε ἐσὺ οὐτε ἐγὼ θὰ ζήσουμε διὰ νὰ τὴν πιούμε...

— Τί!... ὑποστηρίζεις πῶς τὸ τέρας σου...

— Εἶνε πάντα ἐδῶ... καὶ ἅμα καλοκυττάξῃς, θὰ διακρίνῃς πότε τὴν οὐρά του... καὶ πότε τὸ κεφάλι του...

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε φαντασίαις που κατεβάζει ἡ κοῦτρά σου!

— Καὶ μᾶς βαστᾷ μέσα στὰ νύχια του... καὶ δὲν θὰ μᾶς ἀφίσῃ... καὶ ξεύρω ἐγὼ ποῦ μᾶς πηγαίνει.

— Ὅπου κι' ἂν μᾶς πάῃ, θὰ ξαναγυρίσωμε, γέρο μου! ἀπήντησεν ὁ ναύκληρος. Καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν μποτίλλικα τοῦ ρακιοῦ, σοιχηματίζῃ ἄλλη μιὰ μποτίλλικα ρῶμι πῶς δὲν θὰ χαθῇ οὐτε μιὰ τρίχα ἀπ' τὰ κεφάλια μας!

Ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίνας ὕψωσε τοὺς ὤμους, καὶ τὸ βλέμμα που ἐρρίψεν ἐπάνω εἰς τὸν σύντροφόν του ἦτο περιφρονητικόν. Σκυμμένος καθὼς ἦτο ἐπάνω ἀπὸ τὴν κουπαστήν, ἐνόμιζεν ὅτι ἐβλεπε πραγματικῶς τὴν κεφαλὴν τοῦ τέρατος, ἕνα εἶδος ἀλογοκεφαλῆς μετὰ ῥάστιον ῥάμφος, ποῦ ἐβγαίνει ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν δασύμαλλον χαίτην του καὶ ἐπειτα, εἰς ἀπόστασιν μερικῶν ἑκατον-

τάδων ποδῶν, ἡ τερατώδης οὐρά του ἐκυτοῦσε μετὰ μεγάλην μανίαν τὴν φουσκωμένην θάλασσαν ἐπὶ μεγάλης ἐκτάσεως!... Καί, νὰ εἰπούμεν τὴν ἀλήθειαν, πολλοὶ μαθητευόμενοι καὶ ναῦται ἐβλεπαν ὅλα αὐτὰ... μετὰ τὰ μάτια τοῦ βαρελά.

Ἐπείρασεν δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, καὶ ὁ ναύτης Γαστινέ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναβῇ εἰς τὸ θωράκιον τοῦ τουρκέτου, ἐφώναξεν ἐξαφνὰ μετὰ τῶν ἄλλων βροντώδη:

— Κάμπος ἀπὸ πάγο στὴν πλώρη ἀριστέρα!

Μία πεδιάς ἀπὸ πάγον ἐφαίνετο εἰς ἀπόστασιν τριῶν μιλίων πρὸς βορρᾶν. Ἐπίπεδος καὶ ἐμαλὴ ὡς κάτοπτρον καθὼς ἦτο, ἀντεκατόπτριζε τὰς τελευταίας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Εἰς τὸ βάθος ὑψούντο οἱ ἐκ πάγου λόφοι, τῶν ὁποίων ἡ ὑψηλότερα κορυφὴ ἐσκιαγραφεῖτο εἰς ὕψος ἑκατὸν περίπου ὀργυῶν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Ἐπάνω εἰς τὸν παγῶνα ἐκείνον ἐπετερῶγιζε κόσμος ὀγκληρὸς πτηνῶν, ψυχρόνι, γλάροι, φρεγάται, λιπαρόχνηες, ἐνθ' αἱ φῶκαι, ζευγαρωμέναι, ἐσέρνοντο εἰς τὰς ἄκρας τοῦ πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ἦτο δὲ ἡ θάλασσα περισσώτερον τρικυμιώδης παρ' ὅσον ἦτο δυνατόν νὰ τὴν κάμῃ ὁ ἄνεμος, διότι τὸ τεράστιον κύμα ἔτρεχεν ἀκόμη ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀλληλοσυγκρουμένους πλωτοὺς ὄγκους τοῦ πάγου. Καί, βεβαίως, ἐπῆγαινε νὰ συντριφῇ ἐπάνω εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀδιάσειστον πολικὸν φραγμόν.

Τὰ κύματα ἐσαζαν καὶ ἐπεφταν ἐπάνω εἰς τὸ κατὰστρωμα τοῦ «Ἀγίου Ἐνώχ», τοῦ ὁποίου τὰ παραπέτα εἶχαν σπᾶσῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ τουρκέτου. Ἐξαφνὰ, ἐκλινε τόσο πολὺ τὸ πλοῖον μετὰ τὴν πλευράν, ὥστε τὰ νερὰ τὸ κατελύσαν ἕως τὸ κάσσο. Ἄν τὰ καπάκια τοῦ κύτους δὲν ἐκρατοῦσαν καλὰ, τὸ σκάφος θὰ ἐγέμιζε καὶ θὰ κατεποντίζετο.

Ὅσον ἐσκοτείνιαζε, τόσο ἡ θύελλα ἐγίνετο μανιωδεστέρα καὶ ἐξεσποῦσεν εἰς φοβεροὺς ἀνεμοστροβίλους ἀνκατωμένους μετὰ χιόνι.

Τέλος, κατὰ τὰς ἑπτὰ τὸ βράδυ, ὁ «Ἀγίος Ἐνώχ» ἀνεσηκώθη διὰ τελευταίαν φορὰν, ἐσφενδονίσθη ἐπάνω εἰς τὴν παγοπεδιάδα, τὴν διέσχισεν ὀλίγον ἔτι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς καὶ ἐσταμάτησε προσκρούσας ἐπάνω εἰς τοὺς ὄγκους τοῦ πάγου, εἰ ὅποιοι ἐσχημάτιζαν τοὺς παγολόφους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Η ΛΥΣΙΣ

Εἶχε νυκτώσῃ, καὶ ἦτο μαύρη καὶ παγωμένη ἡ νύκτα, μετὰ κρύο δέκα βαθμῶν τοῦ ἑκατονταβάθμου θερμομέτρου κάτω ἀπὸ τὸ μηδενικόν.

Ἡ σύγκρουσις ἦτο τόσο ἰσχυρὰ

ὥστε αἱ στήλαι τῶν ἱστῶν ἔσπασαν καὶ τὸ σκάφος ἀνοίξεν εἰς τὰ δύο. Θυμὰ ἦτο ποῦ δὲν ἐπληρώθη κανεὶς σοβρῶς, —μερικοὶ ἐμωλωπίσθησαν μόνον. Οἱ ναῦται, ἀφοῦ ἐσωριάσθησαν ὅλοι πρὸς τὸ παραπέτο τοῦ πλοίου, ἠμπόρεσαν νὰ καταβοῦν ἐπάνω εἰς τὴν παγοπεδιάδα, ὅπου ὁ κ. Μπουρκάρ καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἐπῆγαν μετ' ὀλίγον πρὸς συνάντησίν των.

Δὲν ἔμενε πλέον παρὰ νὰ περιμένουν νὰ ἐξημερώσῃ. Μόλαταῦτα ἀντὶ νὰ μείνουν τόσας ὥρας εἰς τὸ ὑπαιθρον, προτιμώτερον ἢ ν' ἀναβοῦν μέσα εἰς τὸ πλοῖον. Δι' αὐτὸ ὁ κυβερνήτης ἐδωκε τὴν σχετικὴν διαταγὴν. Ἀνκαὶ δὲν ἠμποροῦσαν ν' ἀνάψουν φωτιά εἰς τὰς θερμάστρας, τοῦλάχιστον θὰ ἦσαν προφυλαγμένοι ἀπὸ τὴν λυσσαλέαν χιονοθύελλαν...

Ὁ «Ἀγίος Ἐνώχ» εἶχεν ἀνασηκώθῃ, τὴν στιγμὴν που προσέκρουσεν εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ παγῶνος. Ἀλλὰ τί φοβερὰς ἀδράκας που εἶχε πάθῃ! Τὸ σκάφος εἶχεν ἀνοίξῃ εἰς πολλὰ μέρη τῶν ὑφάλων, τὸ κατὰστρωμα εἶχε καταπέσῃ ἢ ξεχαρδαλωθῇ, τὰ διαφράγματα εἶχαν μετατοπισθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν των.

Καὶ τώρα τί θὰ ἀπεγίνοντο οἱ ναυαγοὶ τοῦ «Ἀγίου Ἐνώχ» καὶ τοῦ «Ρέπτονος»;

Ὁ κ. Μπουρκάρ καὶ ὁ ὑπαρχος ἠδυνήθησαν νὰ εὗρουν τοὺς χάρτας των μέσα εἰς τὰ συντρίμματα τοῦ καρρέ. Μετὰ τὸ φῶς ἐνός φανοῦ κατεγίνοντο νὰ προσδιορίσουν τὴν θέσιν ὅπου εὕρισκοντο.

— Ἀπὸ τὸ βράδυ τῆς 22 ἕως τὸ βράδυ τῆς 23 Ὀκτωβρίου, μᾶς παρέσχε τὸ κύμα πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ τῆς πολιτικῆς θαλάσσης, —εἶπεν ὁ κ. Μπουρκάρ.

— Μετὰ τὴν ταχύτητα τοῦλάχιστον σαραντα λευγῶν τὴν ὥραν! ἀπήντησεν ὁ κ. Ἐρτώ.

— Δι' αὐτὸ, προσέθεσεν ὁ πλοίαρχος, δὲν θὰ μου φανῇ παράδοξον ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι ἐφθάσαμεν εἰς τὰ μέρη τῆς Γῆς τοῦ Βράγγελ.

Ἄν ὁ κ. Μπουρκάρ δὲν εἶχε λάθος, ἂν ὁ παγὼν ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς νήσου ἐκείνης ἢ ὅποια γειτονεῖ μετὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Σιδηρίας, δὲν εἶχε παρὰ νὰ περάσουν τὸν πορθμὸν τοῦ Λόγγ διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν χώραν τῶν Τσουκτοῦ, τῆς ὁποίας τὸ βορειότερον ἄκρον πρὸς τὸν Παγωμένον Ὁκεανὸν ἀποτελεῖ τὸ Βόρειον Ἀκρωτήριο.

Ὅπως δὲ ποτε, ἡ κατάστασις δὲν ἦτο ἐντελὲς ἀπελπιστικὴ. Οἱ ναυαγοὶ δὲν

« Ἐξεσποῦσεν εἰς φοβεροὺς ἀνεμοστροβίλους » (Σελ. 411, στήλ. α'.)

πέχομεν πολὺ ἀπὸ τὸν ἐβδομηκοστὸν παράλληλον!

Ὁ ἐβδομηκοστὸς παράλληλος ἀποτελεῖ τὸ ὄριον ἀκριβῶς τοῦ Βορείου Παγωμένου Ὁκεανοῦ, καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τοῦ ἔτους, οἱ πολικοὶ παγῶνες δὲν εὕρισκοντο μακρὰν!

Αὐτὸ ἐσήμαινεν ὅτι οἱ πενήνταξ ἄνδρες, οἱ ὅποιοι εὕρισκοντο μέσα εἰς τὸν «Ἀγίον Ἐνώχ», ἔτρεχαν ἀσφαλῶς πρὸς τὴν τρομερωτέραν τῶν καταστροφῶν. Μέσα εἰς τὰς ὑπερβορείους ἐρημίας ἐμελλε νὰ καταστραφῇ τὸ πλοῖόν των. Εἰς τὸ πλάτος ἐκεῖνο θὰ εὕρισκαν ἀφεύκτως τοὺς παγῶνας, τὰ ἐκ πάγου ὄρη, καὶ τὴν ἀνυπερέβλητον παγοπεδιάδα τῆς πολιτικῆς θαλάσσης...

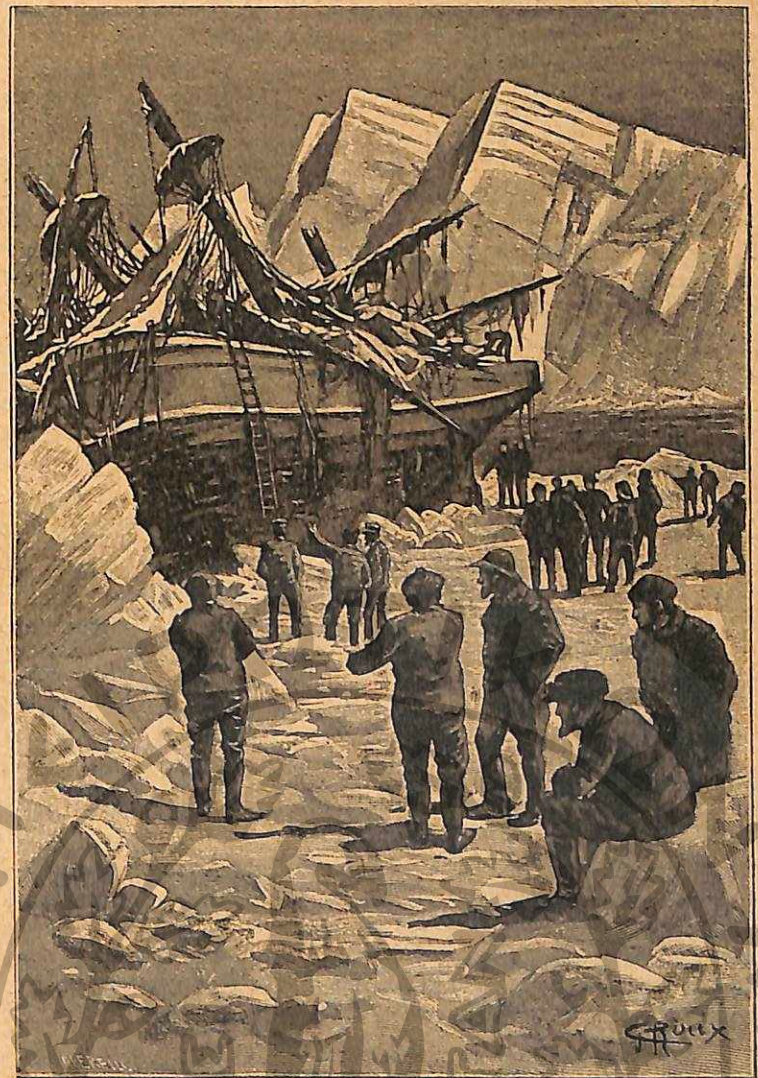
Καὶ τί θὰ ἐγίνετο τὸ πλήρωμα, ἂν

πλοίαρχος Ἀλλότ.

Ἡ ὁμίχλη διελύθη τὸ ἀπόγευμα, ὅταν μετεβλήθη ὁ καιρὸς. Αἱ νεφέλαι τῆς ἀνέβησαν πρὸς τὰς ὑψηλότερας ζώνας, καὶ δὲν ἐφάνη μὲν ὁ ἥλιος, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τοῦλάχιστον ἠδύνατο νὰ ἐκταθῇ ἕως τὸν ὀρίζοντα.

Κατὰ τὰς τέσσαρας τὸ ἀπόγευμα, ἡ ταχύτης τοῦ «Ἀγίου Ἐνώχ» ἐφάνη ἐλαττωμένη. Θὰ ἐγλύτονεν ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸ φοβερόν κύμα; Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐγλύτονεν, ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ δὲν εἶχεν ἄλλην ἐλπίδα παρὰ νὰ τοποθετήσῃ κανένα πρὸχειρον πανί καὶ νὰ προσπαθῇ μετὰ αὐτὸ νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς νότον.

— Θὰ κάμωμεν, ὅτι μπορέσωμεν, Ἐρτώ, ἔλεγε, παρὰ νὰ πάμε νὰ γίνω-

« Δὲν ὑπῆρχε καμμία ἐλπίς νὰ ἐπισκευασθῶν αἱ ἀδράκας του » (σ. 412, α')

εἶχαν μείνῃ χωρὶς πιθανότητος σωτηρίας. Ἀλλὰ μετὰ τί κόπους καὶ ἀγῶνας μετὰ τί στερήσεις ἦτο δυνατόν νὰ σωθῶν! Νὰ περιπατήσουν πεζοὶ ὀλοκλήρους ἑκατοντάδας μιλίων ἐπάνω εἰς ἐκείνας τὰς παγοπεδιάδας, χωρὶς στέγην, ἐκτεθειμένοι εἰς ὅλες τὰς ἀναποδίας τοῦ κλίματος, χερμῶνα καιρὸν! Καὶ μάλιστα ἔπρεπε νὰ εὗρουν πηγμῆνον καὶ τὸ πορθμὸν τοῦ Λόγγ, καθ' ὅλον τὸ μήκος του, διὰ νὰ κατορθώσουν

νὰ φθάσουν ἕως τὰ παράλια τῆς Σιδηρίας.

— Καὶ τὸ μεγαλύτερον δυστύχημα, παρετήρησεν ὁ κ. Ἐρτώ, εἶνε ὅτι δὲν ἐπισκευάζονται αἱ ἀβαρίαι τοῦ «Ἀγίου Ἐνώχ»! Ἄν ἐπισκευάζοντο, εὐκολα θὰ ἀνοίγαμεν μίαν διώρυγα εἰς τοὺς πάγους, καὶ τὸ καράβι μας θὰ ἤμπο- ροῦσε ν' ἀρμενίσῃ καὶ πάλιν. . .

— Καί, ἐπρόθεσεν ὁ κ. Μπουρκάρ, δὲν ἔχομεν οὔτε μίαν βάρκαν! Θὰ μας ἀρκέσουν ἄραγε τὰ τρόφιμά μας, ἕως ὅτου προφθάσωμεν νὰ ναυπηγήσωμεν, μὲ τὰ συντρίμματα τοῦ πλοίου μας, καμμίαν τόσο μεγάλην ὥστε νὰ μας χωρέσῃ ὅλους; . . .

Ἦλθεν ἡ ἡμέρα, καὶ ὁ ἥλιος ἐδείξε λιγάκι τὸν πελιδνὸν δίσκον τοῦ ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα, ἀλλὰ χωρὶς θερμότη- τας, χωρὶς φῶς σχεδόν.

Ἡ πεδιάς τοῦ πάγου ἐξετείνετο ἀ- πέραντος πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς δυ- σμὰς. Πρὸς νότον ἐφαίνετο ὁ πορθμὸς τοῦ Λόγγ, γεμάτος ἀπὸ ὄγκους πάγου, τοὺς ὁποίους ὁ χειμὼν ἐμελλε νὰ ἐνώ- σῃ καὶ νὰ τοὺς μεταβάλλῃ εἰς ὁμοί- μορφον παγωμένην ἐπιφάνειαν ἕως τὴν ἀσιατικὴν ἀκτὴν. Ἀλλὰ πρὶν παγώσῃ ὁ πορθμὸς, ἦτο ἀδύνατον νὰ διανοηθῶν νὰ τον περάσουν.

Ὅλοι κατέβησαν ἀπὸ τὸ πλοῖον καὶ ὁ πλοίαρχος προέβη εἰς τὴν λεπτομερῆ ἐπιθεώρησιν τοῦ σκάφους. Δὲν ὑπῆρχε καμμία ἐλπίς νὰ ἐπισκευασθῶν αἱ ἀβα- ρίαι τοῦ. Αὐτὸ ἐδήλωσαν, ἀφοῦ το ἐξήτασαν, καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ ὁ ξυλουργὸς μαζί με τὸν σιδηρουργόν.

Δὲν ἔμεινε λοιπὸν ἢ νὰ λάβουν μίαν ἀπόφασιν ἐκ τῶν δύο:

Ἡ νὰ ξεκινήσουν αὐθημερὸν μὲ ὅσα τρόφιμα εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν, διευθυ- νόμενοι πρὸς δυσμὰς, ἕως ὅτου εὕρουν ἐν- τελῶς παγωμένην τὴν θάλασσαν, — ἢ νὰ κατασκηνώσουν ἐκεῖ ὅπου εὕρισκοντο περιμένοντες νὰ παγώσῃ ἐντελῶς ὁ πορ- θμὸς τοῦ Λόγγ.

Συνεζητήθησαν τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τῶν δύο σχεδίων, καὶ ὁ πλοίαρχος Μπουρ- κάρ ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν ν' ἀναχωρήσῃ μὲ ὅλους τοὺς ναυαγούς, μόλις ἐτελεί- ονεν ἡ κατασκευὴ τῶν ἐλκλήθρων, τὰ ὁ- ποῖα, ἀφοῦ δὲν εἶχαν σχύλους, ἐπρόκει- τ νὰ σύρουν οἱ ἄνθρωποι. Εἰς τὰ ἐλ- κήθρα αὐτὰ ἐπρόκειτο νὰ φορτωθῶν τὰ τρόφιμα καὶ τὰ λοιπὰ ἐφόδια διὰ τὴν κο- πιαστικὴν ἐκείνην ὁδοπορίαν. Δι' αὐτό, κατὰ διαταγὴν τοῦ κυβερνήτου, ὁ μά- στρο-Καβιδουλίτης, ὁ ξυλουργὸς καὶ ὁ σιδηρουργὸς ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν. Δι- ετάχθησαν νὰ κατασκευάσουν τρία ἐλκ- ῆθρα μὲ τὰς ἀνίδας καὶ τὰ δοράτια που ἐβγαλὰν ἀπὸ τὸ πλοῖον, τοῦ ὁποίου τὸ σκάφος ἐχρησίμευεν ἀκόμη ὡς στέγη διὰ τοὺς ναυαγούς.

Τρεῖς ἡμέραι ἐχρειάζοντο διὰ τὴν

ἐργασίαν ἐκείνην. ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ χάνουν καιρὸν οἱ ἐργαζόμενοι. Οἱ Ἀγ- γλοι προσφέρθησαν νὰ βοηθήσουν, καὶ ὁ κ. Μπουρκάρ ἐβασίλειτο ἐπὶ τῆς συν- δρομῆς των κυρίως διὰ τὴν ὁδοπορίαν. Ἦσαν ἀπαρτίτοι: ὅλοι καὶ δὲν ἦσαν ἀρκετοὶ μάλιστα διὰ νὰ σύρουν τὰ βα- ρύτατα ἐκεῖνα ἐλκήθρα εἰς τόσον μακρυ- νὸν ταξίδι.

Ἐκνευλιμμένως οἱ δύο πλοίαρχοι, οἱ υποπλοίαρχοι καὶ ὁ ἱκτὸς Φιλιώλ ἀνέβησαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ παγολό- φου, τοῦ ὁποίου αἱ πλευραὶ ἦσαν βαταὶ ὅπως δὴ ποτε. Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὕψος τῶν τρικκοσίω ποδῶν, ἡ ἀκτὴς τῆς ὁράσεως ἐφθανε τὰ πενήντα περίπου χιλιόμετρα. Ἀλλὰ μὲ τὰ τηλεσκόπια καμμίαν ξηρὰν δὲν διέκριναν. Πρὸς νότον δέ, ἦτο ἀκό- μη ἡ θάλασσα ὅπου ἐπαράδερναν μεγά- λα κομμάτια πάγου, καὶ ὅχι ἡ συνεχὴς καὶ ὁμοιόμορφος παγοπεδιάς! . . . Ἐ- πρεπε λοιπὸν νὰ παραδεχθῶν ὅτι ὁλό- κληροι ἐβδομάδες θὰ ἐπερνοῦσαν ἀκόμη πρὶν ἢ ὁ πορθμὸς τοῦ Λόγγ παγώσῃ καθ' ὅλην τὴν ἑκτασίαν του, ἂν πρὸς ματι- κῶς αὐτὸς ὁ πορθμὸς ἐκεῖτο πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν τριῶν ἐκείνων ἡμερῶν, τὸ στρατόπεδον τῶν ναυαγῶν δὲν ἀνησύχησε καθόλου ἀπὸ ἐπισκέψεις λευκῶν ἄρκτων. Δύο ἢ τρία ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐπίφοβα ζῷα, ἀφοῦ ἐφανίσθησαν ἀνάμεσα στοὺς παγολόφους, ἐφυγαν μό- λις οἱ ναῦται ἠθέλησαν νὰ τα κυνη- γήσουν.

Τέλος, τὴν 26 Ὀκτωβρίου τὸ βράδυ, ἐπερατώθη ἡ κατασκευὴ τῶν ἐλκλήθρων. Τὰ ἐφόρτωναν μὲ κάσας γεμάτες ἀπὸ κονοσέρβες, κρέατα, ὄσπρια καὶ γαλέττες, μὲ ἄφθονα καυσόξυλα, μὲ ἓνα δέμα ἀπὸ καραβόπανα τὰ ὁποῖα ἦσαν προωρισμέ- να διὰ νὰ στήνουν μὲ αὐτὰ σκηνάς, ὅταν αἱ χιονοθύελλαι θὰ ἔκαμναν ἀδύνατον τὴν ὁδοπορίαν.

Ἀφοῦ ἐδεῖπνυσαν καὶ ἐκοιμήθησαν διὰ τελευταίαν φορὰν μέσα εἰς τὸ πλοῖον, οἱ πλοίαρχοι Μπουρκάρ καὶ Κίγγ με τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς ναύτας των, ἐ- πήραν τὸν δρόμον.

Συγκινητικὴ ἦτο ἡ ἀναχώρησις των. «Ὅλοι ἐφυγαν περίλυποι! . . . Ἐκεῖνο τὸ ναυάγιόν που ἦτο μιὰ φορὰ ἡ «Ἀγίος Ἐνώχ» τοὺς ἔκαμνε νὰ στρέφουν δι- αρκῶς καὶ νὰ το κυττάζουν, ἕως ὅτου ἐξηφανίσθη ἐπίσω ἀπὸ τοὺς παγολόφους.

Καὶ ὅταν ὁ ναύκληρος Ὀλίβας, πάν- τοτε γεμάτος ἀπὸ ἐλπίδας, εἶπεν εἰς τὸν βαρελῆν:

— Λοιπὸν, τί λές, γέρο μου; . . . θὰ τὴν γλυτώσωμε καὶ θὰ ξαναδοῦμε πάλιν τὸ λιμάνι τῆς Χάβρης. . .

— Ἐμεῖς . . . ποῖος ξέρει; . . . ὅχι ὁμως ὁ «Ἀγίος Ἐνώχ»! ἀπήντησεν ὁ Ζαχαρίας.

Περιττὸν νὰ περιγράψωμεν λεπτομε-

ρῶς τὰ ἀσήμεντα ἐπεισέδωκε τοῦ ταξι- δίου ἐκείνου που ἐγίνετο ἐπάνω εἰς τὴν παγωμένην ἑκτασίαν. Τὸ μικρὸν καραβὰ- νι ἐβάδιζε μὲ τάξιν στρατιωτικὴν. Οἱ δύο υποπλοίαρχοι ἦσαν οἱ πρόσκοποι καὶ ἀνιχνευταὶ τοῦ. Ἀπεμακρύνοντο ἐνίοτε καὶ ἓνα καὶ δύο μίλια ἐμπρὸς διὰ νὰ ἐ- ξερευνήσουν τὸν δρόμον, ὅταν τὸν ἐβλε- παν φραγμένον ἀπὸ ὄγκους πάγου. Ἦ- σαν τότε ἡνγκασμένοι οἱ ὁδοποιοὶ νὰ κάμνουν τὸν γύρον τῶν παγολόφων, καὶ αὐτὸ ἤβλεπε τὸ μήκος τοῦ ταξιδίου.

Ἡ θερμοκρασία ἐκυμαίνετο μεταξὺ τῶν 20 καὶ τῶν 30 βυθμῶν ὑπὸ τὸ μη- δεικόν, — ὅση συνήθως εἶνε ἡ θερμο- κρασία εἰς ἐκεῖνα τὰ πλάτη κατὰ τὴν ἐ- ναρξιν τῆς χειμερινῆς περιόδου.

Καὶ αἱ ἡμέραι ἐπερνοῦσαν, καὶ πρὸς νότον τῆς παγοπεδιάδος ἦτο πάντοτε ἀ- πλωμένη ἡ θάλασσα, σκεπασμένη ἀπὸ μεγάλα κομμάτια πάγου. Τὸ καραβὰνι μόλις καὶ μετὰ βίας ἔκαμνε δέκα ἕως δώδεκα μίλια τὸ ἡμερονύκτιον, τοῦ ὁ- ποίου δώδεκα ὥραι ἐχρησιμοποιοῦντο πρὸς ἀνάπαισιν καὶ ὕπνον. Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἡμέραι τοῦ Ὀκτωβρίου εἶνε πολὺ μι- κραί εἰς ἐκεῖνο τὸ ὕψλὸν πλάτος, καὶ ὁ ἥλιος διαγράφει ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα κα- μπύλην ἣ ὁποία ὅσον ἐπὶ γῆναι καὶ ἐμί- κραινε, τὸ ταξίδι ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν κο- πιαστικὸν ἐγίνετο σχεδὸν μισοσκότεινα. . .

Δὲν παρεπονοῦντο ὅμως οἱ γενναῖοι ἄνδρες. Οἱ Ἀγγλοὶ προθυμότερα ἐτρα- βοῦσαν καὶ αὐτοὶ τὰ ἐλκλήθρα. Ὅταν ὁ κ. Μπουρκάρ ἐδίδοι τὸ πρόσταγμα τῆς σταθμεύσεως, ἔστησαν τὰς σκηνάς μὲ τὰ δοράτια καὶ τὰ καραβόπανα των, ἔκα- μναν διανομήν τροφίμων, ἀνάβαν τὸν κι- νητὸν φούρνον, ἐβράζαν κανένα ζεστό, γρὸγ ἢ καφέ, καὶ ἐπέφταν νὰ κοιμη- θῶν ἕως τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἀλλὰ τί μαρτύρια ὑπέφεραν, ὅταν ἡ ἀνεμοζάλη ἤρχιζε μὲ ἀνήκουστον μανί- αν, ὅταν ὁ ἄνεμος ἐσάρωνε τὰ χιόνια εἰς τὴν παγοπεδιάδα, καὶ τὸν εἶχαν ἐμπρὸς καὶ ἐβάδιζαν μέσα εἰς τὴν πυκνὴν καὶ τυφλωτικὴν ἀσπρὴν σκόνην! Δὲν ἐβλε- παν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μέτρων. Μόνον μὲ τὴν πυξίδα κατῴρθοναν νὰ κρατοῦν τὴν πορείαν των, ἂν καὶ ἡ μαγνητικὴ τῆς βελόνης ἐταλαντεύετο σὰν τρελλή, καὶ δὲν ἦτο πλέον τόσο καλὸς ὁδηγός. Ὁ κ. Μπουρ- κάρ — καὶ δὲν το ἔλεγε παρὰ μόνον εἰς τὸν κ. Ἐρτώ — ἐσκέπτετο ὅτι εἶχε χά- σῃ τὸν δρόμον μέσα εἰς ἐκείνην τὴν ἀ- πέραντον ἐρημίαν. . . Τί νὰ κάμῃ ὁ- μως; . . . Νὰ ἐπιβιβασθῇ εἰς κανένα ἀ- πὸ ἐκείνους τοὺς μικροτέρους παγῶνας, τοὺς ὁποίους παρέσυρε τὸ ρεῦμα, καὶ ν' ἀφεθῇ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ φθά- σῃ ἕως τὴν ἀκτὴν τῆς Σιδηρίας; . . .

«Ὁχι! ὅσον ἐπροχωροῦσε ὁ χειμὼν, ἐ- κείνοι οἱ πλωτοὶ παγῶνες θὰ ἐσχημάτι- ζαν ἐπὶ τέλους ἓνα στερεὸν καὶ συμπα-

γῇ παγωμένον κάμπον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς πολιτικῆς θαλάσσης. Ἀλλ' ἂν ἐπερ- νοῦσαν πολλὰ ἐβδομάδες, ἕως ὅτου πῆ- ξῃ ἐντελῶς ἡ θάλασσα, δὲν θὰ ἐτελεί- οναι τὰ τρόφιμα καὶ τὰ καυσόξυλα, μ' ὅλην τὴν οἰκονομίαν που ἔκαμναν; . . .

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητευομένους εἶ- χαν ἐξαντληθῇ πλέον ἀπὸ τὴν κούρα- σιν, καὶ ὁ ἱατρὸς Φιλιώλ τοὺς ἐνοσή- λευεν ἕσον κολλίτερα ἐπέτρεπαν αἱ περι- στάσεις. Ἀχ! πόσον ὀλιγώτερον θὰ ἐ- κοπίαζαν, ἂν εἶχαν εἰς τὰ ἐλκλήθρα των ζευγμένους μερικὸς ἀπὸ τοὺς σκύλους τῶν σιδηρικῶν πεδιάδων. Εἶνε προικι- σμένα μὲ θαυμασίαν ἐνστικτὸν, τὰ ζῷα ἐκεῖνα καὶ γνωρίζουν πῶς νὰ εὕρισκουν τὴν ὁρὴν διεύθυνσιν μέσα εἰς τοὺς χι- νοστρόβιλους ἐνῶ οἱ κύριοί των δὲν ἤξε- ρουν καὶ ποῦ εὕρισκονται. . .

Ἐταξίδευσαν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἕως τὰς 19 Νοεμβρίου.

Εἰκοσιτέσσαρες ἡμέραι εἶχαν περῆσθαι ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς των, καὶ δὲν εἶχαν κατορθώσῃ νὰ καταβῶν πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ, ἐκεῖ ἔπου ὁ κ. Μπουρκάρ ἤλπιζε νὰ συναντήσῃ τὴν προεξέχουσαν ἄκρην τῆς ἡπείρου ἀπέ- ναντι τῶν νήσων Διαχῶδ.

Τὰ τρόφιμα εἶχαν σχεδὸν ἐξαντληθῇ, καὶ, πρὶν περάσουν σαρανταοκτὼ ὥραι, οἱ ναυαγοὶ δὲν θὰ εἶχαν πλέον νὰ κά- μουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ σταματήσουν εἰς τὴν τελευταίαν των κατασκήνωσιν καὶ ἐκεῖ νὰ περιμένουν τὸν φρικωδέστε- ρον τῶν θανάτων! . . .

«Πλοῖον . . . πλοῖον!»

Ἐπὶ τέλους, τὸ πρῶν τῆς 20 Νοεμ- βρίου, ἠκούσθη αὐτὴ ἡ κραυγὴ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ρωμανοῦ Ἀλλότ, καὶ ὅλοι εἶδαν τότε τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον πρῶτος ὁ υποπλοίαρχος εἶχεν ἀνακαλύψῃ.

Ἦτο ἓνα μπάρο φαινομενικόν, τὸ ὁποῖον, μὲ ἓλα τὰ παντὰ τοῦ ἀνοικτά, μὲ τὸν δυνατὸν βορειοδυτικὸν ἄνεμον, δι- ηυθύνετο πρὸς τὸν Βερίγγειον πορθμόν.

Ὁ κ. Μπουρκάρ καὶ οἱ σύντροφοί του, ἐγκαταλείψαντες τὰ ἐλκλήθρα, ἤβ- ραν ἀρκετὰς δυνάμεις διὰ νὰ τρέξουν ἕ- ως τὸ χεῖλος τῆς παγοπεδιάδος.

Ἐκεῖ ἔκαμαν σινιὰ λα, ἐπυρεβό- λησαν μὲ τὰ τουφέκια των. . .

Τοὺς εἶδαν ἀπὸ τὸ πλοῖον καὶ τοὺς ἠκούσαν. . . Ἀνεκώχευσεν ἀμέσως τὸ πλοῖον καὶ δύο λέμβοι ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὴν πλευράν του.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ὅλοι οἱ ναυα- γοὶ ἦσαν εἰς τὸ πλοῖον. Τοὺς εἶχε σῶσῃ ἡ Θεοῖα Πρόνοια!

Τὸ πλοῖον ἐκεῖνο ἦτο ὁ «Κόσμος» τοῦ λιμένος Βέλφαστ, ὑπὸ τὸν πλοίαρ- χον Μόρρις, καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἀργὰ πολὺ τὴν ἀλίσιν του εἰς τὰ βόρεια πε- λάγη, ἔπλεε πρὸς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν.

Περιττὸν νὰ εἰπώμεν πόσον θερμὴν ὑ- ποδοχὴν εὕρηκαν εἰς αὐτὸ οἱ ναυαγοὶ

τοῦ «Ἀγίου Ἐνώχ» καὶ τοῦ «Ρέπιτω- νος». Ὅταν δὲ οἱ δύο πλοίαρχοι διηγῇ- θησαν ὑπὸ ποίας ἐξαιρετικῆς περιστά- σεως ἔχασαν τὰ πλοῖά των, ὀλίγον ἐ- λειψε νὰ μὴ τοὺς πιστεύσουν. . .

Μετὰ ἓνα μῆνα, ὁ «Κόσμος» ἀπεβί- βαζεν εἰς τὸν λιμένα Δούνεδιν τοὺς ναυ- αγούς μας.

Καί, τότε, ὁ πλοίαρχος Κίγγ, εἶπεν ἀποχαίρετῶν τὸν πλοίαρχον Μπουρκάρ: — Μὰς ἐσώσατε μέσα εἰς τὸν «Ἀ- γιον Ἐνώχ», καὶ σας εὐχαριστῶ.

— Ὅπως ἡμεῖς εὐχαριστοῦμεν τὸν συμπατριώτην σας, τὸν πλοίαρχον Μόρ- ρις, διότι μας ἐπῆρε μέσα εἰς τὸν «Κό- σμον», ἀπήντησεν ὁ κ. Μπουρκάρ.

— Ὡστε, εἴμεθα ἐξωρλημένοι; εἶ- πεν ὁ Ἀγγλος.

— Βεβαίως. . .

— Κοληνύκτα!

— Καληνύκτα!

Καὶ ἐχωρίσθησαν. . .

Ἄν ἐρωτᾷτε διὰ τὸ κράκε, τὸ κα- λαμάρι, τὸν κεφαλόποδα, τὴν νεροφεῖ- δαν, καὶ ὅτι ἄλλο θέλετε νὰ τα εἰπῆτε, ὁ «Κόσμος», εἰς τὸ πείσμα ὅλων τῶν προφητειῶν που ἐξεφούρνιζε διαρκῶς ὁ μαστρο-Καβιδουλίτης, δὲν εἶδε τίποτε εἰς ὅλον ἐκεῖνο τὸ ταξίδι ἀπὸ τὴν πολιτικὴν θάλασσαν ἕως τὴν Νέαν Ζηλανδίαν. Ἀλ- λά οὔτε ὁ κ. Μπουρκάρ καὶ οἱ σύντρο- φοί του εἶδαν τίποτε κατὰ τὸ ταξίδι των ἀπὸ τὴν νέαν Ζηλανδίαν εἰς τὴν Εὐ- ρώπην. Οἱ υποπλοίαρχοι Κοκεμπέρ καὶ Ἀλλότ ἐπέσθον ἐπὶ τέλους ὅτι ὁ «Ἀγίος Ἐνώχ» εἶχε παρασυρθῇ ἕως τοὺς πάγους ἀπὸ ἓνα τεράστιον καὶ τα- χύτατον κύμα.

Ὁ Ζαχαρίας ὅμως καὶ οἱ περισσότε- ροι ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἐπίστευαν ἀκόμη ὅτι τὸ ἀνυπαρκτὸν θαλάσσιον τέ- ρας ἦτο ἡ αἰτία τοῦ ναυαγίου των. . .

Ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ καὶ οἱ σύν- τροφοὶ τοῦ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Χάβρη. Ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν ὅχι μὲ τὸ πλοῖ- ον των!

Ἐν τούτοις, ἡ πώλησις τοῦ πρώτου φορτίου εἰς τὴν Βικτωρίαν τῆς νήσου Βαγκούβερ εἶχε δώσῃ πολλὰ κέρδη, καὶ οἱ ἀσφαλιστικαὶ ἐταιρεῖαι ἐπλήρωσαν τὴν ἄξιαν τοῦ «Ἀγίου Ἐνώχ». Ἐδά- κρυσεν ὅμως ὁ πλοίαρχος τοῦ ὅταν ἐσυλ- λογιζέτο τὸ καράβι του, τὸ ὁποῖον ἐγκα- τέλειψε μέσα στοὺς πάγους τοῦ Πολι- κοῦ Ὁκεανοῦ.

Ἄν ἐρωτᾷτε διὰ τὸν ναύκληρον Ὀ- λίβαν καὶ τὸν Καβιδουλίτην, ἐκεράσθη- σαι ἀρκετὰς μπουτίλλιας ρῶμι καὶ ρακί, ποῦ ἐστοιχημάτιζαν καὶ ἔχοναν, πότε ὁ ἓνας καὶ πότε ὁ ἄλλος, εἰς τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου. Καὶ ὅταν ὁ πρῶτος εἶπεν εἰς τὸν δεύτερον:

— Λοιπὸν, γέρο; πιστεύεις ἀκόμη;

— Ἄν πιστεύω, λέει! ὕστερα ἀπὸ ὁ- σα ἐπάθαμε. . .

— Λοιπὸν, ἐπιμένεις πῶς εἶδες τὸ ζῷό σου;

— Ὅπως σε βλέπω.

— Ἐννοεῖς δηλαδὴ πῶς εἶμαι κ' ἐγὼ ζῷο; . . .

— Μὰ βέβαια. . . ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ πιστέψῃς. . .

— Εὐχαριστῶ!

Ὡς βλέπετε, ὁ βαρελᾶς δὲν ἠλλαξε καθόλου γνώμην. Ἐπιμένει ὅτι ὑπάρ- χει τὸ τέρας, καὶ εἰς τὰ αἰῶνια παρα- μύθια που διηγῆται, φέρει ἀδιάκοπα ὡς παράδειγμα τὸ ναυάγιον τοῦ «Ἀγίου Ἐνώχ».

Ἀλλὰ—εἰμπορεῖτε νὰ μένετε βέβαιοι δι' αὐτό—ἐκεῖ οὐ τὸ ταξίδι ἦτο τὸ τε- λευταῖον που ἔκαμεν ὁ Ζαχαρίας Καβι- δουλίτης.

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΩΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΝ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ

Η ΓΚΑΙΔΑ ΤΟΥ ΣΚΩΤΟΥ

Τὸ ἐθνικὸν μουσικὸν ὄργανον τῶν Σκώ- των εἶνε ἡ γκάϊδα, ἡ ὁποία εἰς μερικὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος λέγεται πίπιζα καὶ εἰς ἄλλα καραμούζα. Οἱ ἀρχαῖοι τὴν ἔλεγον ἄσκαυλον, διότι ἀκριβῶς ἀ- ποτελεῖται ἀπὸ ἓνα ἄσκον καὶ ἓνα ἡ δύο αὐλούς.

Τὴν γκάϊδαν λοιπὸν ἔχουν οἱ Σκῶτοι ὡς ἐθνικὸν μουσικὸν ὄργανον, καὶ τρελ- λαίνονται ν' ἀκούουν τοὺς ἤχους τῆς. Ὑπάρχουν δὲ ἀρκετὰ περίεργα ἀνέκδο- τα δι' αὐτὴν τὴν μανίαν των.

Μεταξὺ ἄλλων διηγοῦνται ὅτι κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον τοῦ 1854, ὅτε οἱ Ἀγγλοὶ καὶ οἱ Γάλλοι εἶχαν ἐστρα- τεύσῃ κατὰ τὴν Ρώσων εἰς Κριμαίαν, ἔτυχεν εἰς μίαν αἰθουσαν τοῦ ἀγγλικοῦ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου νὰ νοσηλεύω- νται 42 πληγωμένοι. Ὅλοι ἐπῆγαιναν καλλίτερα, καὶ μόνος ἓνας ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τοὺς ἱατροὺς ὡς ἐτοιμοθάνατος. Ἦτο δὲ αὐτὸς Σκώτος τὴν πατρίδα, ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ ἠσθάνθη προσγγίζοντα τὸν θάνατόν του, ἐζήτησεν ὡς χάριν νὰ ἀκούσῃ διὰ τελευταίαν φορὰν ἓνα σκο- πὸν ἀπὸ τὴν γκάϊδαν. Οἱ ἱατροὶ το ἐ- πέτρεψαν, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ἐν- τελῶς ἀπρόσποτον.

Μίαν ὥραν ἔπαυε ἡ γκάϊδα μέσῃ εἰς τὴν αἰθουσαν, καὶ ὁ μὲν Σκώτος ἀνέρ- ρωσεν, ἀλλὰ... ἀπέθανεν οἱ ἄλλοι 41!

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ Α. ΒΛΑΣΙΟΠΟΥΛΟΣ

(Γραμματέας και Ταμίας της «Ενώσεως»)
Βραβεύθηκευπό τον ψευδώνυμον 'Αεττα της 'Ερήμης
εις τὸν 80ὸν Διαγωνισμόν τῶν Δύσεων.

[18ος Διάπλαιν 2, σελ. 351.]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

— Τί νά τον κρατῇ ἄραγε τόσο ἀργά ; εἶπεν ἡ Ξένη.

— Δὲν εἰδεύω, οὔτε ἐννοῶ, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία ἡ ὁποία ἐπηγαινοῦρητο ἀπὸ τὴν θύραν εἰς τὸ παράθυρον. Εἶνε ἡ πρώτη φορά αὐτῇ ποῦ ἀργεῖ ἔτσι. Μήπως ἐνύσταξες;

— «Α! ὄχι. Εἶμαι τόσο καλὰ ἐδῶ, μόνη μαζί σου εἰς τὴν γωνίαν τῆς φωτιᾶς! Ἡ βραδυὰ θαρρεῖς καὶ εἶνε καμωμένη ἐπίτηδες διὰ ἐκμυστηρεύσεις. Ἐνθυμεῖσαι τὴν ἐποχὴν ποῦ σ' ἐξάλιζα με τὴ γρόνια μου;

— Φαίνεται πολὺ εὐτυχεστέρα τώρα, εἶπεν ἡ Αἰμιλία, ἐνῶ ἐνδομύχως ἐσυλλογίζετο: «Τί μαυρίλα ποῦ ἔχει ὁ οὐρανός! Πολὺ φοβοῦμαι μήπως πιάσει καμμιὰ μπόρα! τοῦλάχιστον νὰ ἐπρόφθαινε νὰ ἤρχετο προτύτερα!

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ Ξένη βυθισμένη εἰς τὰς σκέψεις, εἶμαι εὐτυχεστέρα ἀρ' ὅπου ἔπαυσα νὰ φιλοσοκινίζω τοὺς διαλογισμούς μου καὶ νὰ θρηνηλογῶ ἀδιάκοπα διότι μου λείπει τὸ κάλλος καὶ διότι δὲν με ἀγαποῦν οἱ ἄλλοι, — ὅπως ἔκαμνα τότε. Ἐπάρχουν τόσα πράγματα περισσότερον ἐνδιαφέροντα παρὰ τὸ νὰ

σκέπτεται κανεὶς πάντοτε τὸν ἑαυτὸν του.

— Δὲν εἶσαι πλέον τόσο αἰσθηματικὴ ὅσον ἄλλοτε, αὐτὸ εἶνε βέβαιον, εἶπεν ἡ Αἰμιλία.

— Περιώρισα ὅλην μου τὴν αἰσθηματικότητα καὶ ὅλας μου τὰς ρωμαντικές ιδέας εἰς τὰ βιβλία μου, ἀπεκρίθη ἡ Ξένη.

Ἡ Αἰμιλία δὲν ἀπήντησεν. Εἶχεν ἄλλοι τὸν νοῦν της.

— Ξεύρεις τὰ νέα ; ἐξηκολούθησεν ἡ Ξένη ἄλλα δύο συνοικέσια γίνονται. Ἐπὶ τέλους δὲν θὰ μείνουν διαθέσιμες παρὰ ἐσὺ καὶ ἐγώ. Ποτὲ δὲν θὰ το ἐπίστευα πῶς ἐκεῖνος ὁ σοβαρὸς κύριος Τζὼν Σάμφορν θ' ἀπεφάσιζε νὰ πάρῃ τὴν Καίτην Χάκκετ, ποῦ εἶνε τόσο πεταχτὴ καὶ γελαστή· ἀλλὰ ὁ ἄλλος γάμος εἶνε ἀκόμη πλέον ἀπρόοπτος.

— Ποῖος ἄλλος ;

— Ὁ γάμος τῆς Βιργινίας.

Ἡ Αἰμιλία ἐρρίγησε.

— Ἐδωκαν τὴν λέγον των ! εἶπε με φωνὴν τρέμουσαν ἀπὸ τὴν ταραχὴν. «ὦ ! εἶνε ἀδύνατον, ὁ Κάρολος θὰ μού το ἔλεγε.

— Δὲν πιστεύω νὰ το γνωρίζῃ...

— Μὲ περιπαίξεις λοιπόν. Ξένη ;

— Πῶς νὰ το γνωρίζῃ ὁ Κάρολος ; ἐξηκολούθησεν ἡ Ξένη, ἀφοῦ αὐτὴ μόνον εἰς ἐμὲ ἐπρόφρασε νὰ το εἰπῇ. Δὲν ἐννοῶ ὅμως τί του ἤρε αὐτοῦ τοῦ Ἰῶβ Φέττυπλας, καὶ τῆς ἄρεσε !

— Τὸν Ἰῶβ Φέττυπλας, τὸν ΙΩΒ εἶπες ; καλὲ, τὸν Ἰῶβ παντρεύεται ;

— Μὰ βέβαια. Δὲν σὺ το εἶπα ;

— Τὸν Ἰῶβ ; Ὁνειρεύεσαι, Ξένη ; βεβαίως δὲν τον παίρνει αὐτόν !

— Καὶ διατί ὄχι ;

— Ἀληθινά, διατί ὄχι ;

Καὶ ἤρχισε νὰ γελά με ὅλη της τὴν καρδιά !

— Δὲν βλέπω τὴν λόγον διατί νὰ γελάς τόσο πολὺ, εἶπεν ἡ Ξένη ἡ Βιργινία φαίνεται πολὺ εὐτυχής.

— Ἀγνοεῖς λοιπόν ὅτι δὲν ἔμπορεῖ νὰ πάρῃ τὸν ἑνα ἀπὸ τοὺς δύο ἀδελφοὺς χωρὶς νὰ πάρῃ καὶ τὸν ἄλλον ; ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία, καὶ ἐξέσπασεν εἰς νέους καγχασμούς. Κατόπιν ἔπесεν εἰς τὸς βαθὺν ρεμβασμόν, ὥστε ὅλαι αἱ ἐρωτήσεις τῆς Ξένης δὲν της ἀπέσπασαν παρὰ ἀπαντήσεις χωρὶς εἰρμὴν καὶ συνείδησιν.

— Ἐχει τὰ νεῦρά της, καὶ εὐλόγως ὕστερα ἀπὸ τὰς δοκιμασίας που ὑπέφερεν, εἶπεν ἡ ἀνεκτική Ξένη, εὐλαβουμένη τὴν σιωπὴν της, καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀπεκοιμήθη εἰς τὴν πολυθρόναν της.

Ἐνας λυγρὸς ἔξαφνα τὴν ἐξύπνησε :

— Τί ἔχεις, Αἰμιλία ; τί ἐπαθες ;

— Τίποτε... καταλαβαίνεις πῶς εἶνε μεσάνυχτα καὶ ὁ Κάρολος δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη ;

— Μὴν ἀνησυχῇς. θὰ ἔκαμε ὅπως

ἐγώ. θὰ ἔμεινε εἰς τὸ σπῖτι κάποιου φίλου του.

— Αὐτό, ποτὲ δὲν του συμβαίνει.

— Λοιπόν, ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν μίαν ἀρχὴν... καὶ του συμβαίνει τώρα διὰ πρώτην φοράν... Πᾶμε νὰ κοιμηθούμε ;

Καὶ ἔτριψε τὰ μάτια της ἀπὸ τὴν νύσταν.

— Πήγαινε σὺ ἂν θέλῃς, ἐγὼ θὰ καθίσω νὰ τον περιμένω. Ὁ παππούς θ' ἀνησυχῶσε πολὺ ἂν ἐγνώριζεν ὅτι δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη στὸ σπῖτι.

Ἐπειδὴ ὁ παππούς δὲν εἶχεν εἰδῆσιν δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἡ Ξένη ἤδυνάτο ν' ἀπαντήσῃ ὅτι αὐτὸ δὲν ἦτο λόγος διὰ νὰ τον περιμένουν. Ἀλλὰ ἡ ο παραπλὺ νυσταγμένη, ὥστε ν' ἀρχίσῃ τὴν συζήτησιν.

— Ἐγὼ ὡς τόσο θάναπαυθῶ λιγάκι, εἶπε καὶ ἐξηπλώθη εἰς τὸν καναπέν.

— Ἐτσι μάλιστα! ἐσὺ σὲν καναπέ κ' ἐγὼ στὴν πολυθρόνα τοῦ παππού! εἶνε παράλογον νὰ πᾶμε στὰ γρεβάτια μας, ἀφοῦ δὲν νυστάζουμεν γὰρ ὅλου.

Ἡ Ξένη τὸν εἶχε πάρῃ καὶ ὅλας, καὶ ἐκοιμήτο βαθέως.

Ἐσήμεραν ἡ μία, καὶ δύο, καὶ τρεῖς τὰ μάτια τῆς Αἰμιλίας δὲν ἐννοῶσαν νὰ κλείσουν. Κάποτε κάποτε ἀνίστηκεν τὴν κουρτίαν καὶ ἐκύταξεν ἔξω· ἀλλὰ τίποτε. Τὰ ἀπαισιώτερα προαισθήματα ἐτάρασσον τὸ πνεῦμα της. Τί εἶχε γίνῃ ὁ Κάρολος ;

Κατὰ τὰς τρεῖς καὶ μισήν, ἐνέμεινεν ὅτι ἤκουσε κάποιον ἐλαφρὸν θύρυν ἐξῶ, καὶ ὁρμήσασα πρὸς τὸ παράθυρον, εἶδε μίαν σκιάν πολὺ γνωστήν.

Ἐτρεξε τότε εἰς τὴν ἐξώθυραν :

— Κάρολε ! ἐφώνησε, ἐσεῖς εἶσθε ; Ὅσέ μου, μ' ἐκάμετε καὶ μ' ἔπιασε τόσο φόβος !

Καὶ τον παρέσυρεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου ἡ Ξένη ἐτινάχθη ἐπάνω ἐντελῶς σαστισμένη.

— Εἶσθε ἐσεῖς ; ἐπανελάβε καὶ αὐτὴ.

Εἶχε δίκαιον ν' ἀμφιβάλλῃ. Τὸ πρόσωπον τοῦ Καρόλου ἦτο ἡλλοιωμένον, τὰ χέρια του κόκκινα καὶ φουσκαμένα, τὰ χεῖλη του πράσινα ἀπὸ τὸ κρύο. Πρὶν προφθάσῃ νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἐξαίσθη, ὡς φαίνεται, ἀπὸ τὴν ζέστην τοῦ δωματίου, ἐκλονίσθη καὶ ἔπесεν ἀναίσθητος ἐπάνω εἰς τὴν πολυθρόναν.

— Γρήγορα, γρήγορα, τὸν μπαμπά! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία, εἶνε πληγωμένος, νεκρὸς ἴσως !...

Καὶ ἤρχισε τοὺς θρήνους καὶ τοὺς ὀδυρμοὺς, ἐνῶ τον ἐρράντιζεν ἀφθόνως με ζεῖδι.

Ἐκεῖνος γρήγορα συνήλθε, καὶ τὸ θῆμα τῆς Αἰμιλίας με τὰ δάκρυα στὰ μάτια, τὸν ὠφέλησε πολὺ περισσότερον παρὰ ὅλα τὰ φάρμακα τοῦ κόσμου.

— ὦ ! μὴς Αἰμιλία, ἀνέκραξε γεμάτος ἀπὸ χαρὰν, ἐνδιαφέρεσθε λοιπὸν λιγάκι γιὰ μένα ;

— Ἐνέμισα πῶς εἶχατε ἀποθάνῃ, εἶπεν ἐκείνη με φωνὴν πνιγμένην ἀπὸ τὸ κλάμμα.

— Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι οὔτε ἄρρωστος καὶ, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, καὶ ἔπιασε τὰ δύο τῆς χέρια μαζί, μέσα στὰ ἰδικά του· θὰ νύχθον ὅμως καὶ νὰ πληγωθῶ βαρέως, ἂν μ' αὐτὸ ἦτο δυνατόν νὰ συγκινηθῇτε...

— Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ συγκινηθῶ ; εἶπεν ἐκείνη χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καλὰ-καλὰ τί ἔλεγε. Ἦσθε τόσο ὠχρός !... ὅποιος σας ἔδλεπε θὰ ἐτρόμαζε... καὶ νὰ μὴν τρομάξω ἐγὼ που ἡ ξευρα τί ἐκάματε διὰ τὴν πατέρα μου ;

Καὶ ἔστρεψεν ἄλλοι τὴν κεφαλὴν· ἀλλὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ κρυφθῇ περισσότερον.

— Αἰμιλία ! ἀνέκραξεν ὁ νέος με ἐνθουσιασμόν ἂν ἐγνώριζατε πόσον σας ἠγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν ποῦ σας εἶδα ! τί μαρτύριον ἦτο νὰ μὴν εἰδεύω !...

Ὁ ἐρχομὸς τῆς Ξένης καὶ τοῦ κ. Χώβ, κατόπιν τῶν ὁποίων ἐφθασαν ἡ κυρία Χώβ καὶ ἡ μικρὰ Εὐρυδίκη, δὲν τον ἄφησε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ὅλο τὸ σπῖτι ἦτο ἀνω-κάτω.

— Εἶμαι καταλυπημένος ποῦ σας ἔκαμα τόσο ν' ἀνησυχῆσετε, τοὺς εἶπεν ὁ Κάρολος ἀναπηδήσας ὀρθός, ἐνῶ ἡ Αἰμιλία ἀπεσώρετο εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ δωματίου· τῶρὰ περὶ ἐτελείωσεν, ἀλλὰ ἀπόψε αἱ συγκινήσεις ἦσαν καὶ μεγάλαι καὶ πολλαί.

Τὸν παρεκάλεσαν νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ αὐτὸς διηγήθη τὸ μέρος τῶν περιπετειῶν του, τὸ ὅποιον ἡμεῖς γνωρίζομεν ἤδη. Προσέθεσεν ὅτι, ἀφοῦ εἰς μάτην ἐφώνησε ζητῶν βοήθειαν, αἰσθανόμενος πολὺ καλὰ ὅτι τὰ χέρια του δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κρατήσουν τὸ βάρος τοῦ σώματός του ὥστε ὅτου ξημερώσῃ, ἐσκέφθη νὰ προσπαθῇ νὰ φθάσῃ ἕως τὴν ἄκραν τοῦ σχοινίου μόνος του, καὶ το κατώρθωσε με πολλὴν κόπον. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο πλησιέστερα πρὸς τὴν ἄλλην ὄχθην παρὰ πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ Κιμπασσέ-του, ἐπροτίμησε φυσικὰ ἐκείνην, καὶ δι' αὐτὸ ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ ὅλον τὸν γύρον, τὸν ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἠθέλησε ν' ἀποφύγῃ. Ἡ νύκτα ἦτο τόσο σκοτεινὴ, ὥστε ἐχρειάσθη διπλάσιαν ὥραν ἀπὸ τὴν ἀπαιτούμενην με καλὸν καιρόν.

— Καὶ ὅμως δὲν εἶμαι μετανοήμενος, εἶπεν, ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἀφήγησίν του. Αὐτὸ τὸ συμβᾶν μ' ἔμαθε διὰ φορὰ πράγματα διὰ τὰ ἑποῖα πρὸ πολλοῦ εἶχα ζωηρὰν ἐπιθυμίαν νὰ λάβω πληροφόρις.

Καὶ ἔρριπεν ἐν βλέμμα πολὺ σημαντικὸν πρὸς τὸ μέρος τῆς Αἰμιλίας, ἡ

ὁποία ἦτο ὑπερβολικὰ ἀψηχολημένη με τὴν τακτοποίησιν τῆς φωτιᾶς, ἂν καὶ ἡ φωτιά δὲν ἐχρειάζετο καθόλου ἐκείνην τὴν ὥραν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἡ ΠΛΑΚΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΦΑΓΓ
Αἰμιλία.

«Εἶμαι ἀρραβωνιασμένη, Κυρία Φάγγ. Περιττὸν νὰ σας εἰπῶ με ποῖον, δὲν εἶν' ἀλήθεια ; Μᾶς γνωρίζετε τόσο καλὰ καὶ τοὺς δύο, ὥστε ἐμάντευσάτε ἀπὸ πολ-

λοῦ τὸ μυστικόν μας, ὡς με βεβαίονετε. Αὐτὸ θὰ εἰπῇ ὅτι ἐσεῖς εἶσθε περισσότερο ἀνοικοκυμὰτα παρὰ ἐμεῖς. Ὅσον συλλογίζομαι ὅτι ἕως χθὲς ἐπίστευα ὅτι ὁ Κάρολος δὲν ἐσυλλογίζετο παρὰ τὴν Βιργινίαν, ἐνῶ αὐτὸς, ἐξ ἄλλου, ἐφαντάζετο ὅτι ὁ Γουήλ εἶχεν ὅλην τὴν καρδίαν μου !

«Ἄν εἶμαι εὐτυχής, αἱ ; ὦ ! τόσο πολὺ, ὥστε δὲν εὐρίσκω λέξεις διὰ νὰ σας το εἰπῶ. Τὸν ἀγαπῶ πολὺ, μ' ὅτι καὶ ἀνέφαντάσθη, καὶ εἶμαι τόσο βεβαία περὶ τῆς σταθερότητος τῶν αἰσθημάτων του ὅσον καὶ περὶ τῆς εὐσταθείας τοῦ χαρακτῆρός του.

«Δὲν φαντάζεσθε τὴν ἐκπληξὴν τῆς μαμμᾶς ; ἀλλὰ ἐπιδοκιμάζει αὐτὸ που ἔκαμα, καὶ ὁ μπαμπᾶς ἀκόμη περισσότερον. Ὀνομάζει τὸν Κάρολον σωτήρᾶ του καὶ λέγει ὅτι δὲν φοβεῖται τίποτε πλέον διὰ τὸ μέλλον, τώρα ποῦ ἔχει αὐτόν τὸν μεγάλον καὶ γενναῖον υἱὸν ὡς δεξιὸν τοῦ χεῖρι.

«Ὁ παππούς, μοῦ ἔδωσε τὴν εὐλογίαν του, καὶ μοῦ εἶπε με τὰ δάκρυα στὰ μάτια :

«Ἀγαπητὴ μου ἐγγονή, σὲ ὑπεραγαπῶ, καὶ σπαράσσεται ἡ γέριχ καρδιά μου με τὴν ιδέαν ὅτι θὰ σε χάσω. Ἀλλὰ δὲν εἶνε κανεὶς εἰς τὸν κόσμον

ἀξιώτερος διὰ νὰ ὑποχωρήσῃ ἐνώπιόν του παρὰ ὁ Κάρολος. Εἶνε ὁ Κάρολος ἐκλεκτὴ φύσις, ἀπὸ ἐκείνας που δὲν εὐρίσκεται εὐκολα οὔτε μία ἀνάμεσα εἰς χιλιάδας. Εἶνε πολὺς καιρὸς τώρα ποῦ το ἤξευρα ὅτι ἔπρεπε νὰ πάρωμεν τὴν ἀπόφασιν νὰ σε δώσωμεν εἰς αὐτόν, ἐνωρὶς ἢ ἀργά ! Δὲν εἶνε χθεσινὴ ἡ ἀγάπη του γιὰ σένα...

«Ὁ καλὸς μου ὁ παππούς ! Ποτὲ δὲν το ἐφαντάζομην ὅτι εἶχε τόσο βοθητὴν παρατηρητικότητα.

«Ἐνῶ τον ἐρράντιζεν ἀφθόνως με ζεῖδι» (Σελ. 314, στήλ. γ')

«Ὡς καὶ ἡ γιαγιά με συνεχάρη, ἀλλὰ με τὴν ἰδικὴν της ἐντελῶς μεθόδον :

«Κατὰ βάθος, δὲν ἔχω τίποτε νὰ κατηγορήσω τὸν Κάρολον, ἐφώνησε. Ἐλπίζω πῶς θὰ γίνῃς ἐντελῶς σοβαρά τώρα, Αἰμιλία. Δὲν πειράζει νὰ εἶνε γελαστά καὶ ἐλαφρά τὰ κορίτσια ; ἀλλὰ ἡ ἐγγάμος γυναῖκα πρέπει νὰ βλέπῃ ἀπὸ αὐστηροτέρους ἀπόψεως τὴν ζωὴν.

«Καὶ ἐπῆγε καὶ ἐπῆρε ἀπὸ τὴν θήκην τῶν διαμαντικῶν της ἐκείνο τὸ περιφημον δακτυλίδι ἀφ' ἡ με λησμένον, ποῦ μοῦ εἶχε χαρίσῃ καὶ ξαναπάρῃ πίσω, ὅταν ἦτο πολὺ ἄρρωστη, — τὸ ἐνθυμίζομαι ;

«— Κα τὰ βάρους (εἶνε καὶ αὐτὸ μία ἀπὸ τὰς εὐνοουμένων ἐκφράσεις τῆς), σὲ ἀγαπῶ πολὺ, — μού εἶπε καὶ μου ἔβαλε τὸ δακτυλίδι εἰς τὸ δάκτυλο, — καὶ σου εὐχομαι καλορροϊκὰ, καὶ σ' ἐσένα καὶ στὸν Κάρολον.»

«Δὲν ἐπερίμενα ποτὲ τότεν καλὴ σύννην ἐκ μέρους τῆς

«Ὅσον διὰ σᾶς, δευτέρα μου μητεροῦλα, γινώσκω, χωρὶς νὰ μού το εἰπῇτε, πόσον εἶσθε εὐτυχῆς μετὰ τὴν εὐτυχίαν μου. Πόσες φορές μού εἶπατε ὅτι ὁ Κάρολος καὶ ἐγὼ ἤμεθα τὰ καλὰ σας παιδιά!

«Μία καὶ μόνη σκιά ὑπάρχει εἰς τὴν εὐτυχίαν μου· θὰ ἀναχωρήσωμεν ὅλοι διὰ τὴν Βοστώνην, καὶ ἐτεῖς δὲν μας συνοδεύετε. Πῶς θὰ ἔχω τὸ θάρρος νὰ σας ἀρῇσω ὁλομόλινον εἰς τὴν γωνίτσα σας! Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Ὑπομονή, κυρία Φάγγ! Ὁ Κάρολος ἐλπίζει ὅτι θὰ εὐδοκιμήσῃ καὶ θὰ στερεώσῃ τὸ στάδιόν του ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν· πρέπει νὰ μας ὑποσχεθῇτε ὅτι θὰ ἔλθετε νὰ μείνετε μαζί μας, ὅταν... ὅταν θὰ ἀποκτήσωμεν δικό μας σπίτι καὶ ὅσον ταπεινὸν καὶ ἂν εἴνε. Τὰ παιδιά σας δὲν εἰμποροῦν νὰ κάμουν χωρὶς ἐσᾶς.

«Χαίρετε, φιλότατη μου κυρία Φάγγ, κάμμετε σὰν τὸν παπποῦ καὶ σεῖς, εὐλογήσατε τὴν Αἰμιλίαν σας ποῦ θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν δρόμον νέας ζωῆς!»

KIMON ALKIANE

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σορίας Μάϋ]

ΤΕΛΟΣ

ΤΗΣ ΑΙΜΙΛΙΑΣ ΧΩΒ

Ο ΜΕΓΑΣ ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ

«Ὁ Λεονάρδος Δὲ Βίντσι, διὰ τὸν ὁποῖον θὰ σας εἰπῶ μερικὰ πράγματα σήμερον, δὲν ἦτο μόνον μεγάλος ζωγράφος, ἀλλὰ καὶ μεγάλος εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως καὶ σοφίας.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἔγραψε τὸ ἡμερολόγιόν του, καὶ τὸ ἔγραψε μετὰ ἀνάποδα ἰταλικὰ γράμματα, ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά. Διὰ τὴν μὴν εἰμπορὴν ὁ καθένας νὰ το διαβάσῃ. Τὸ ἡμερολόγιον ἐκεῖνο ἐχάθη. Διεσώθη ὁμως τὸ περιεχόμενον μερικῶν σημειώσεών του, — καὶ φαίνεται ἀπὸ αὐτὰς ὅτι ὁ Λεονάρδος, ὁ ἱππότης, ἐγεννήθη εἰς τὰ 1452 καὶ ἀπέθανεν κατὰ τὰ 1519, ἐγνώριζεν ὅτι ἡ γῆ ἐκινεῖτο περὶ τὸν ἥλιον, πρὶν το ἀνκαλύψῃ ὁ Κοπέρνικος, ἐγνώριζε τὴν δύναμιν τοῦ ἀτμοῦ πρὶν τὴν χρησιμοποίησιν ὁ Οὐάττ, ἐγνώριζε τὸν σκοτεινὸν θάλαμον τῆς φωτογραφίας, καὶ πολλὰ ἄλλα ἀλόγητα μηχανικὰ πράγματα, ἄγνωστα εἰς τοὺς συγχρόνους του.

Ὁ Λεονάρδος ἦτο ὠραϊστάτος, καὶ εἰς τὴν νεανικὴν καὶ εἰς τὴν γεροντικὴν του ἡλικίαν, εἶχε δὲ μεγίστην εὐκολίαν εἰς τὸ νὰ μανθάνῃ ὅλα τὰ μηχανήματα. Ἀλλὰ κυρίως τοῦ ἤρρεσεν ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ πλαστικὴ. Ὁ διδάσκαλός του ἐλέγετο Βερόκκιος, καὶ εἶπεν ὅταν πρωτοεῖδε τὸ ἰχνογραφημάτα τοῦ Λεονάρδου:

— Ὅτι γίνῃ μέγας καλλιτέχνης. Ἦτο παιδίον ἀκόμη ὁ Λεονάρδος, ὅταν ὁ πατέρας του τῷ ἔφερε μίαν χοντροφτιασμένην ξυλίνην ἀσπίδα, καὶ τοῦ εἶπε νὰ ζωγραφίσῃ κατὰ τὴν ἐπάνω εἰς αὐτήν. Ὁ Λεονάρδος ἐγνώριζεν ἀπὸ τὴν μυθολογίαν τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Περσέως καὶ τῆς Μεδούσης, καὶ πῶς ὁ Περσεὺς ἔδωκεν εἰς τὴν Ἀθηνᾶν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης διὰ νὰ τὴν βάλλῃ ἐπάνω εἰς τὴν ἀσπίδα τῆς, καὶ πῶς ὅσοι τὴν ἔβλεπαν ἀπελιθόνοντο. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ζωγραφίσῃ καὶ αὐτὸς κατὰ τὴν ἐπάνω εἰς τὴν ἀσπίδα, τὸ ὅποιον νὰ τρομάξῃ τοὺλάχιστον τοὺς ἐχθρούς, ἂν δὲν τοὺς ἀπελιθόνε. Ἐμάζεψε λοιπὸν φεῖδια, ἀκρίδες, νυκτερίδες, καὶ ὅλα τὰ περίεργα ζῷα καὶ ζωύρια ποὺ ἤμπορεσε νὰ εὕρῃ, καὶ κατόπιν ἐκλείσθη μετὰ αὐτὰ μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἐνῶ τὰ ἔβλεπε νὰ κινεῖν καὶ νὰ περιφέρουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰ εἰδεχθῇ μέλη των, τοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ ζωγραφίσῃ ἐπάνω εἰς τὴν ἀσπίδα ἕνα φανταστικὸν τέρας, ἐξερχόμενον ἀπὸ τὸ σπήλαιόν του. Ὅταν τὸ ἀπετελείωσεν ἐφώνησε τὸν πατέρα του διὰ νὰ ἰδῇ τὸ ἔργον του. Ὁ πατέρας του, ἀνύποπτος ἐντελὼς, μόλις εἶδε τὸ τέρας ἔφυγε δρομαίως ἀπὸ τὸν φόβον του. Ὁ Λεονάρδος τὸν ἐφώνησε τότε ὅπισω, καὶ εἶπε:

— Αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν ἀκριβῶς ἤθελα νὰ κάμῃ ἡ εἰκόνα μου. Λάβετε τὴν ἀσπίδα ζωγραφισμένην ὅπως τὴν ἤθελατε...

Ὁ Σερ-Πιέρο, ὁ πατέρας του, ἐμεινεν ἐκπληκτος μετὰ τὴν τέχνην τοῦ υἱοῦ του, ἐπώλησε δὲ κατόπιν τὴν ἀσπίδα πολὺ ἀκριβὰ.

Ὁ Λεονάρδος ἀγαποῦσε πολὺ τὰ ζῷα, ἰδίως τὰ ἄλογα, τὰ ὁποῖα συχνὰ ἐζωγράφιζε. Εἶχε δὲ κάποτε εἰς τὸ σπίτι του ἕνα περιεργότατον θηριοτροφεῖον, — ἀπὸ πυγολαμπίδας, σαύρας ἀκανθοχείρους καὶ ἄλλα ἄσχημα ζῷα. Εἰς μίαν σκύραν εἶχε βάλλῃ κάποτε φτερά, τὰ ὁποῖα ἀνιγοσφαλοῦσαν, ἐνῶ ἐπεριπατοῦσε τὸ ζῷον· τῆς εἶχε βάλλῃ ἐπίσης κέρατα καὶ γένεια ψεύτικα, ἀλλὰ μετὰ τὴν τέχνην, ὥστε οἱ φίλοι του ἐπίσθησαν ὅτι ἔτσι πραγματικῶς ἦτο τὸ ζῷον. Ὁσᾶκις ἐβλέπε τὰ μαγικάπαιδα νὰ πωλοῦν εἰς τοὺς δρόμους πουλάκια, τὰ ἡγόραζε καὶ τὰ ἄρνευεν νὰ πετάξουν ἐλευθέρως. Τὰ ἀγαπημένα του ἄνθη ἦσαν ἡ κυκλαμὴ καὶ τὰ βατράχια.

Δυστυχῶς, πολὺ ὀλίγα ἔργα τοῦ Λεονάρδου σώζονται. Ἦτο παρκαπολὺ λεπτολόγος εἰς τὴν τέχνην του, καὶ πολλάκις ἐξώδευσεν ἔτη ὁλόκληρα εἰς ἕν ἔργον του Ὁ περίφημος «Μυστικὸς δεῖπνός» του, τὸν ὁποῖον ἐζωγράφετον εἰς τὴν τραπεζαρίαν ἐνὸς μοναστηρίου τοῦ Μιλάνου, ἐχρειάσθη δέκα ἔτη σωστὰ διὰ νὰ τελειώσῃ. Αὐτὸ ἦτο τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ ἴσως, ἀλλὰ κατεστράφη ζῶντος ἀκόμη τοῦ Λεονάρδου. Ὅταν ὁ γαλλικὸς στρατὸς ἐκυρίευσεν τὸ Μιλάνον, τὸ μοναστήριον μετεβλήθη εἰς στρατώνα, καὶ οἱ στρατιῶται δισκέδαζαν λιθοβολοῦντες τὰς κεφαλὰς τῶν μαθητῶν. Ἀλλὰ καὶ οἱ Γάλλοι ἂν ἔλειπαν, πάλιν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διατηρηθῇ αὐτὸ τὸ ἔργον πολὺν καιρὸν, διότι ὁ Λεονάρδος μετὰ τὴν μανίαν ποὺ εἶχε νὰ κατασκευάζῃ νέας συνθέσεις χρωμάτων, μετεχειρίσθη ἐλαιοχρώματα εἰς τὴν τοιχογραφίαν, ἐνῶ ἔπρεπε ν' ἀνχμίσῃ τὰ χρώματα μετὰ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ.

Οἱ Γάλλοι στρατιῶται κατέστρεψαν ἐπίσης καὶ τὸν περίφημον ἔριππον ἀνδριάντα τοῦ Δουκὸς Σφόρτσα, διὰ τὸν ὁποῖον εἶχε δαπανήσῃ ὁ Λεονάρδος κόπους δεκάεξ ἐτῶν.

Ἐκ τῶν σήμερον σωζομένων ἔργων του, τὰ περιφημότερα εἶνε ἡ «Γιοκόνδα» καὶ ἡ «Παρθένος τῶν Βράχων».

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΔΗΜΟΥΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΟΙΟΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ ΣΑΣ ΑΡΕΣΕΙ ΚΑΛΙΤΕΡΑ;

Εἰς τὴν παράκλησιν πολλῶν φίλων μου, οἱ ὁποῖοι ἐξήτησαν ἐπιμόνως νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ περίεργος καὶ διςκεδαστικὴ ψηφοφορία τῶν Ψευδώνυμων, ἡ γενομένη διὰ πρώτην φοράν τῷ 1897, ἀπεφάσισα νὰ ἐνδώσω. Διότι ἐσκέφθην, ὅτι τοιαύτη ψηφοφορία, ἐπαναλαμβανομένη κάθε τῶσον, ἐκτὸς τῆς ζωηρότητος ποὺ θὰ προκαλῇ καὶ τῆς διασκεδάσεως, εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ καὶ τοῦτο τὸ καλὸν ἀποτέλεσμα: νὰ ἐξωραίσῃ τὸν ὥρατον ἀλλήλωστε κόσμον τῶν ψευδώνυμων. Τῶνόντι, οἱ φίλοι μου γνωρίζοντες ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ βραβεύεται διὰ δημοψηφίσματος τὸ καλλίτερον θὰ φροντίζουν νὰ ἐκλέγουν διὰ τὸν αὐτὸν πᾶν ὅσω τὸ δυνατόν ὥρατον, ἔξυπνον καὶ καλαίσθητον ψευδώνυμον.

Λοιπὸν ἡ ἐρώτησις τίθεται ὡς ἑξῆς:

«Ποῖον ψευδώνυμον ἐξ ὧν, παλαιῶν ἢ νέων, ἐφάνησαν εἰς τὴν «Διάπλασιν» κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1903, ἤτοι ἀπὸ τοῦ πρώτου φυλλαδίου μέχρι τοῦ σημερινοῦ συμπεριλαμβανομένου, σὰς ἤρεσε περισσότερον;»

Ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομήτριαι. καὶ ἀπὸ τὰ δέλφια των ὅσα ἔχουν ψευδώνυμον, δικαιούνται νὰ παντήσουν εἰς τὴν ἐρώτησιν, ἕκαστος διὰ χωριστοῦ ψηφοδέλτιου.

Τὸ ψηφοδέλτιον πρέπει ἀφεύκτως νὰ ἔχῃ τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος ταχυδρομικοῦ δελταρίου (14x8 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου) καὶ νὰ εἴνε συνεταγμένον συμφώνως πρὸς τὸ κατωτέρω δημοσιεύμενον ὑπόδειγμα. (Ἄλλου σχήματος ψηφοδέλτια, ἢ ἄπλᾳ σημειώσεις ἐν ἐπιτολῇ, δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν.)

Ἐκαστος δικαιούται νὰ στείλῃ ἐν μόνον ψηφοδέλτιον, καὶ νὰ ψηφίσῃ ἐν μόνον ψευδώνυμον, ἐνυπογράφως καὶ ἰδιοχείρως. Ψηφοδέλτια μετὰ περισσότερα ψευδώνυμα ἢ ἀνυπόγραφα, δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν.

Τὰ ψηφοδέλτια εἶνε δεκτὰ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1904. Μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην θὰ γίνῃ ἡ διαλογή, τῆς ὁποίας τὰποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν διὰ τῆς «Διαπλάσεως».

Τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον θὰ λάβῃ τὰς περισσότερας ψήφους,

Η ΔΕΥΤΕΡΟΤΟΚΟΣ

(Μονόλογος.)

Ἡ Σκηνὴ παριστᾷ κομπὸν δωματίον.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ (Εἰσέρχεται βιασικῇ εἰς τὴν σκηνὴν καὶ σιρφεομένη πρὸς τὰ ὀπίσω ὡς νὰ διυλῇ πρὸς τινα, λέγει:) Καλὰ, καλὰ. ἐφθασα! (Πρὸς τὸ κομπόν.) Μὰ εἶνε φοβερόν, ἀπελπιστικόν, νὰ εἶνε κανεὶς δευτερότοκος. Δὲν συμφωνεῖτε; Καὶ ὅμως ἐγὼ ὁμιλῶ ἐκ μακρᾶς πείρας, διότι ἐγὼ εἰμι δευτερότοκος! Νὰ ἐξηγηθῶ καθαρώτερα; Εὐχαρίστως. (Κάθηται.)

Ἡμεῖς εἰς τὴν οἰκογένειάν μας εἴμεθα ἑπτὰ παιδιά: ἡ Ναυσικᾶ, ὁ Περικλῆς, ὁ Ἀλέξανδρος, ἡ εὐγενία

μου Δεσποινὴς Παρκακευή, ὁ Φίλοποῖμην, ὁ Βύρων καὶ ἡ Ἀθηνᾶ. Σωστὰ ἑπτὰ. Εἰς τὸ σπίτι μάλιστα μᾶς λέγουσιν καμμίαν φορά «Πούλια», Ἐπτάπορον Πλειάδα, ἂν προτιμᾶτε. — Πρώτῃ ἡ Ναυσικᾶ. ἐγὼ δευτερότοκος, — κατόπιν ἀπὸ τὸν Περικλῆ καὶ τὴν Ἀλέξανδρον, ἀλλὰ φυσικὰ τὰγόρια εἰς τὸ σπῆτι εἶνε μεθ' ἐμοῦ, πρὸ τῆς μονάδος ὅταν πρόκηται διὰ καμμίαν ὑπηρεσίαν, μετὰ τὴν μονάδα ὅταν πρόκηται διὰ βάρους καὶ ἐνόχλησιν. Ἐγὼ λοιπὸν περὶ εἰς τὸ σπίτι ὡς δευτερότοκος. Καὶ ἀπὸ τῶν ἀρχαιστάτων χρόνων δευτερότοκος θὰ εἰπῇ: ἀδελφός ἢ ἀδελφὴ μετὰ περισσότερα καθήκοντα καὶ ὀλιγώτερα δικαιώματα· ἐννοῶ μετὰ τῶν ἀδελ-

θὰ βραβευθῇ, ἀνακηρυσσόμενον ὡς τὸ κάλλιστον, ὁ δὲ κάτοχος τοῦ θὰ λάβῃ ἕνα τόμον τῆς Β' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» κατ' ἐκλογὴν του; καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν του ἂν στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του.

Θὰ δημοσιευθοῦν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ψηφισμένα ψευδώνυμα μετὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ψήφων, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἕκαστον. κατὰ τὰξιν δὲ πλειοψηφίας θάπονεμηθοῦν δύο Δεύτερα Βράβεια, τρία Τρίτα, Ἑπταίνοι καὶ Εὐφημος Μνελα. — ἀλλ' ἄνευ ἐτέρας ἀμοιβῆς.

Ἐκτὸς τούτου, εἰς ὅλους ὅσοι θὰ ἔχουν ψηφίσῃ τὸ βραβευθὴς ὁρίμενον ψευδώνυμον θάπονεμηθῇ ὡς δῶρον ἂν ἐν Βιβλίον Συμπεριφορᾶς, ἀμειβομένης τῆς καλαισθησίας καὶ τῆς κρίσεως, διὰ τῆς ὁποίας εὗρεν ἕκαστος τὸ γενικῶς ἀρέσκον ψευδώνυμον.

Οὕτως οἱ σημερινοὶ μου φίλοι δὲν ἔχουν νὰ φωνήσουν εἰς τίποτε τοῦ φίλους μου τοῦ 1897. Διότι καὶ εἰς αὐτοὺς δίδεται εὐκαιρία νὰ ἐξασκήσουν διὰ πρώτην φοράν τὸ ἐρεὶν δικαίωμα τῆς ψήφου! Ἀλλὰ καὶ αἱ φίλαι μου ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐχαριστημέναι, διότι τὰς κάμνω καὶ ψηφοφόρους, ἐνῶ εἶνε γνωστὸν ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν ψῆφον. — παρὰ μόνον ὅταν εἶνε νεαραὶ καὶ συνδρομήτριαι τῆς Διαπλάσεως.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ὑπόδειγμα Ψηφοδελτίου.

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ

(Ὁνοματεπώνυμον ἐκλογέως):
(Ψευδώνυμον, ἂν ἔχῃ):
(Διαμονὴ καὶ χρονολογία): (Ἐν)

Ἐκ τῶν ἐν τῇ Διαπλάσει δημοσιευθέντων ψευδώνυμων κατὰ τὸ ἔτος 1903, μοῦ ἤρεσε περισσότερον τὸ ψευδώνυμον
(Ὑπογραφή).

φῶν, ὁδὸν γινώσκω—ἐκ πείρας καὶ αὐτὸ, —ὅτι πρωτοτόκος καὶ δευτεροτόκος διὰ τοῦ: γενεῖς καμμίαν σημασίαν δὲν ἔχουν. — Ἀλλ' ἂν ἀπὸ τοῦ: γενεῖς μου δὲν ἔχω παράπονα, ἀπὸ τὸν νοῦν μου ὅμως ἔχω ἀκούσατε καὶ κρίνατε: (Σηκώνεται.) Τὴν μεγάλην μου ἀδελφὴν τὴν ὀνόμασε Ναυσικᾶν· προσέφερε τὸ ὄνομα καὶ περὶ ἐμπρός σας ὁλόκληροι ἐποχή, καὶ νομίζετε ὅτι βλέπετε τὴν χαριτωμένην βασιλοπούλαν τῶν Φαίακων νὰ ὀδηγῇ τὸ ἄρμα τῆς εἰς τὸν ποταμόν, νὰ μένῃ αὐτὴ μόνη ἀπρόμητος πρὸ τοῦ ἀγνώστου ξένου, νὰ διατάσσῃ τὰς θεραπευαίνδας νὰ σταθοῦν καὶ νὰ βοηθήσουν τὸν ἰκέτην, καὶ τόσα-τόσα. Καὶ τοῦ: ἀδελφούς μου τοῦς

έδωσαν ονόματα, τα οποία αντιπροσωπεύουν ολόκληρον ένδοξον αιώνα — Περικλής — 'Αλέξανδρος. 'Ο Φιλοπολίτην δὲν θὰ καυχᾶται βέβαια διὰ τὴν ἐποχὴν, τὴν ὁποίαν ἐνθυμίζει, ἀλλὰ φέρει ὄνομα ἥρωος, ὁ ὁποῖος ἄξιζε νὰ ζῇ εἰς λαμπρότερον αἶωνα. — Ἡ μικρὰ μου ἀδελφή: — 'Αθηναίς! Πόσα δὲν λέγει τὸ ὄνομα τῆς φιλοσόφου αυτοκρατορέως! 'Ο νεώτερος ἀδελφός μου Βύρων ὁ θερμὸς ἀδελφός μου Βύρων ὁ θερμὸς φιλέλλην, ὁ ἐμπνευσμένος ποιητής. (Κάθηται καὶ σταυρώνει τὰς χεῖρας) 'Εγὼ ὀνομάζομαι ἀπλούστατα καὶ κοινοτάτα: Παρασκευή! Μία δευτερότοκος, θὰ εἰπῇτε, τί δικαιώματα ἔχει ἐπὶ τῆς ἱστορίας! (Σηκώνεται καὶ βηματίζει στέκει) 'Ας εἶμαι πάλιν εὐχαριστημένη ὅτι ἡ 'Αγία, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα φέρω, τιμᾶται με ἀργίαν!

Καὶ εἰς τὰ παραμύθια ἀκόμη δὲν εὐρίσκει χάριν ἡ δευτερότοκος. (Διηγῆται.) Μὰ φράξ' ἐνὰ καιρὸ ἦ-αν ἕνας βασιλεὺς καὶ μιὰ βασίλισσα καὶ εἶχαν τρεῖς κόρες... 'Αλλὰ τί νὰ σας λέγω τὰ παρακάτω, εἶνε στερεότυπον, τὸν σπουδαῖον ρόλο θὰ παίξῃ ἡ ἡ μεγάλη ἢ ἡ μικρότερη; ἡ δευτερότοκος εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τὴν οἰκονομίαν τοῦ μύθου. (Κάθηται.) Τὰ καθήκοντά μου, παρακαλῶ; 'Ω, αὐτὰ εἶνε ἀτελείωτα! Σπᾶνει τὸ κουμπί τοῦ Περικλῆ; (Μιμουμένη θωπευτικὴν φωνήν.) α' 'Ελα, καίμενη Παρασκευή, ράψε μου μιὰ στιγμούλα τὸ κουμπί μου! — Χάνει τὸ σουγιᾶ του ἡ τὸ βιβλίο του ὁ 'Αλέξανδρος; — ('Ομοίως.) Παρασκευή μου, τρέξε, βοήθησε! — Χάνει τὲς μπίλιες του ὁ Βύρων; — Παρασκευούλα μου, ἔλα, εὐρέ μου ἄλλες μπίλιες! — Θέλει νὰ ράψῃ ἡ 'Αθηναίς φόρεμα τῆς κούλας τῆς; Θέλει νὰ λούσῃ ὁ Φιλοπολίτην τὸ σκυλάκι του; Ἡ Ναυσικᾶ εἶνε μεγάλη, τ' ἀγόρια, ἀγόρια, δηλαδὴ ἀνεπιτήδεια, καὶ ὁ κληρὸς πίπτει πάντοτε... ἐπὶ τὴν Παρασκευήν! Αὐτὰ εἶνε ὀλίγα ἀπὸ τὰ καθήκοντα τῆς δευτεροτόκου.

Καὶ τὰ δικαιώματα, παρακαλῶ; 'Ω, σὰς βεβαίω, ἔχει ἀπείρως περισσότερα ἢ Ναυσικᾶ ὡς πρωτότοκος, καὶ ὅλα ἡ 'Αθηναίς ὡς τὸ μικρότερον παιδί τοῦ σπιτιοῦ. Διὰ τοὺς ἀδελφούς μου δὲν σας ὀμιλῶ, ἐκεῖνοι ἔχουν ὅσα θέλουν, διότι δὲν περιμένουν νὰ τοὺς ταῖωσιν κανεὶς, τὰ πέρνουν μόνοι των, ἐν ὧν δὲν το γνωρίζει ὁ πατέρας ἢ

ἡ μητέρα, εἰ ὁποῖοι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς τα πέρνουν ὀπίσω. 'Αλλὰ δὲν ἔχει καμία τὴν κακίαν νὰ τοὺς προδώσῃ; οὔτε ἡ 'Αθηναίς, πολὺ δικαίως ἐκεῖνη, διότι δὲν ἔχει κανέναν παρὰ πονον ἀπὸ αὐτοὺς; τῆς μικροτέρας τὰ δικαιώματα δὲν τακαταπατεῖ κανεὶς, πολὺ περισσότερον τὰγόρια.

(Προχωρεῖ ὀλίγα βήματα πρὸς τὴν ἔδραν ἀκροαμένη.) 'Εφθασα! 'Ω καὶ ἡ Ναυσικᾶ πού με περιμένει ἀκόμη νὰ τῆς πᾶγω τό...; ἀλλὰ τί μου ἐξήγησεν; ('Αμυγχανός.) 'Αδύνατον νὰ το ἐνθυμθῶ! Καὶ τώρα ἂν ἡ Ναυσικᾶ με μαλλώσῃ, θὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ το κατατάξω καὶ αὐτὸ εἰς τὰ μειονεκτήματα τῆς δευτεροτόκου; 'Ας τρέξω νὰ τὴν ἐρωτήσω τί θέλει! [Πίπτει ἡ ἀδελφα.]

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

ΤΟ ΣΗΜΑ

ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΙΔΟΥ λοιπὸν καὶ τὸ πολυθρύλῳ Σῆμα, τὸ ὁποῖον με τὸσον καρδινικῶς, με τίσιν ἀνυπομονήσιν ἐπεριμένετε! 'Θὰ εἶνε ἔτοιμον μετ' ὀλίγου ἡμέρας, καὶ εἰμφορεῖτε ἀπὸ τῶρα νὰ το παραγγείλετε, ὅσοι θέλετε νὰ σὰς το στείλω ἐκ τῶν πρώτων. 'Αλλὰ διὰ νὰ κάμετε τὴν παραγγέλιαν σας, πρέπει πρῶτα νὰ σας δώσω τὰς ἀπαιτούμενας πληροφορίες, διότι ἡ ἀπάντησις εἰκὼν δὲν σας λέγει βέβαια μόνον τὰς πολλὰ πράγματα.

'Εν πρώτοις τὸ Σῆμα θὰ εἶνε ὅσον τὸ βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα· οὔτε μεγαλύτερον, οὔτε μικρότερον. Τὸ πρὸς τρισεπταεὶς σχῆμα ποριστῶ ὁλόκληρον τὴν κορτίδα, (ἐννοῶ τὸ κεφάλι) διότι ἡ οὐρὰ θὰ εἶνε διπλάσια· τὸ δὲ δεύτερον εἰς ἡ τομή τῆς, δηλαδὴ ὅπως φαίνεται ἐκ τοῦ πλᾶγίου. Τὸ κομψότατον ἐκεῖνο μονόγραμμα Δ. Τ. Π. (Διάπλᾶσις τῶν Παίδων) περιβάλλεται ὑπὸ μαϊάνδρου, συμπληρουμένου διὰ τῆς διπλῆς γεωμετρίας 1879-1903 (τὸ πρῶτον εἶνε τὸ ἔτος τῆς 'Ἰερουσαλῆμ, τὸ δεύτερον εἶνε τὸ ἔτος τῆς Εἰκοσιεπταετηρίδος.) Μονόγραμμα, μαϊάνδρος καὶ χρονολογία εἶνε ὅλα ματὰ ἐπὶ βάθους χρυσοῦ. 'Ο συνδυασμὸς αὐτῶν τῶν χρωμάτων ἐπιτρέπει νὰ νῆχ' ὁρίζεται τὸ Σῆμα καὶ μακρόθεν, ἐξ ἀποστάσεως πλέον τῶν 15 βημάτων. Οὕτως εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὸ ἀντιόμιον, εἰς τὸν σιδηρόδρομον καὶ ἐν εἰμφορῇ τὲς εὐκολοτάτα, καὶ χωρὶς νὰ πλησιάζετε πολὺ, νὰ διακρίνετε ἐκ τῆς καρφίδος τοῦ; συναδελφους σας.

Τὸ Σῆμα θὰ εἶνε ἀργυροῦν ἐπιχρυσωμένον. Θά μου στείλετε φρ. 3 καὶ θὰ το λάβετε ἐντὸς κομψοῦ κυτίου. (Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν πρέπει νὰ στείλουν καὶ 50 λεπτὰ ἀκόμη διὰ τὰ ταχυδρομικά· οἱ ἐκ τοῦ 'Εξωτερικοῦ τὸ λαμβάνουν ἐλευθέρων ταχυδρομικῶν τελῶν, ἀλλὰ πληρώνουν εἰς φράγκα χρυσά.) Σὺς εἶπα, ὅτι ἂν θέλατε νὰ το λάβετε ἐκ τῶν πρώτων, πρέπει νὰ κάμετε τὴν παραγγέλιαν σας ἀμέσως. Τὰ σήματα θὰ κατασκευάζονται ἀνὰ ἕνα ὄν, καὶ ἅμα ἐξαντληθῇ ἡ μία ἐκάντονας, τότε θὰ παραγγέλω ἄλλη. 'Επομένως τὰ ἐκάντον πρώτα θὰ εἶνε... διὰ τοὺς πρώτους.

Τὸ Σῆμα, ἔχον σχῆμα καρφίδος πρωτοτύπου, ἰδιορρύθμου, ἡ ὁποία δὲν ὁμοιάζει με κομψὴν ἄλλην ἐκ τῶν συνήθων, ἀποτελεῖ ζωηρότατον διακριτικὸν γνώρισμα τῶν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ ἐκπληροῖ ἐξαιρετὰ τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον κυρίως κατασκευάσθη. Οἱ συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως ἀποτελεῖν μεγάλῃν 'Αδελφότητα, τῆς ὁποίας τὸ μέλη εὐρίσκονται παντοῦ, καὶ εἶνα ἄγνωστα πολλὰς πρὸς ἄλληλα. Διὰ τοῦ Σήματος, αὐτοὶ οἱ φίλοι, αὐτοὶ οἱ ἀδελφοί, θὰ νερύσκονται ἀμοιβαίως καὶ θὰ γνωρίζονται προσωπικῶς, καὶ θὰ συνδύνωνται πρὸς κοινὴν ἐνέργειαν καὶ ἀλληλοβοήθειαν, πρὸς ἀδελφοποίησιν πραγματικὴν.

Τὸ Σῆμα, φέρων τὰς χρονολογίας 1879-1903, ἀποτελεῖ οὐσιωτικὴν καὶ μεταλλικὴν ἀνιμνηστικὴν τῆς Εἰκοσιεπταετηρίδος, εἰς τὴν ὁποίαν μόνον ἡ Διάπλᾶσις, ἐκ ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν περιδικῶν, εὐτύχησε νὰ φθάσῃ.

Τὸ Σῆμα, εἰς σχῆμα καρφίδος κομψοτάτης, δὲν εἶνε μόνον σημεῖον ἀναγνωρίσεως, δὲν εἶνε μόνον μεταλλικὸν ἀνιμνηστικόν, ἀλλὰ καὶ νόημα ὁποῖον ἀπλοῦς, ἀνεπίδεικτον καὶ εὐγενές, τὸ ὁποῖον καθένας θὰ εἰμφορῇ νὰ φορῇ ἀντὶ ἄλλης καρφίδος, ὅτι μόνον ἐφ' ὅσον θὰ εἶνε συνδρομητής, ἀλλὰ καὶ πάντοτε ἂν θύλῃ. 'Ὅς τοιοῦτον μάλιστα εἶνε καὶ ὡραϊότατον πρωτοχρονιάτικον δῶρον, τὸ ὁποῖον δύνανται εἰς τοὺς γονεῖς νὰ χάρισουν εἰς τὰ παιδιά των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψ'ς τοῦ Κωστήκη:

— Δικτὶ ὅρα γε, ἀρῶ λέμε διὰ μερικὸς ἀνθρώπους ὅτι εἶνε ἀκεραίῳ χαρακτήροι, νὰ μὴ λέμε διὰ τοὺς ἄλλους ὅτι εἶνε κλασματικοί; 'Βεβαίη ὑπὸ τοῦ Λεβόλου 'Βοηθῆτον.

Διᾶλογο; μεταξὺ δύο συνδρομητῶν τοῦ Βόλου. — Σεύρεις; ὁ πρῶτος Σύλλογος ἐναύγησε! — Μπᾶ! καὶ σὲ ποῖο μέρος! 'Βεβαίη ὑπὸ τοῦ 'Ἰπποκρίτου τοῦ Πηλίου.

'Ἡ Τοιγαρῆλλα, ἀρῶ ἐτελείωσεν ἕνα γράμμα τῆς, ἐπὶ τὴν ἀλάτι καὶ τὸ ἔριψεν ἀπὸ πᾶν. — Μὰ τί κάνεις ἐκεῖ, παιδί μου; τὴν ἐρωτᾷ ἡ μαμά τῆς. — Μὰ δὲν ξεύρεις, μαμά, ὅτι ὅταν τὰ γράμματα ἔχουν ἀλάτι, ἡ Διάπλᾶσις εἶδε Εὐσημῃ.

'Εστὶν ὑπὸ τοῦ 'Αθανασίου Ρόδου.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

ΜΟΝΟΝ ὅσοι ὁθᾶνε αἰῶν τὴν συνδρομὴν των ἢ θὰ ἐγγραφοῦν διὰ τὸ 1904 μ. ἔ. χ. τῆς 10 'Ιανουαρίου τὸ βραδύτερον, ὁ λάθουν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν δώρων τῆς Διαπλάσεως, τῶν ὁποίων ὁ κατάλογος ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 48ον φυλλάδιον.

'Ἡ Προθεσμία τοῦ Γ', Διαγωνισμοῦ εἰσαποδῶματος, λήγει ἐπίσης τὴν 10 'Ιανουαρίου.

'Ο Α', Διαγωνισμὸς τοῦ κατὰ φύλλον εἰσαποδῶματος εἶνε ἐξάμηνος, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 'Ιουνίου. Παρακαλοῦνται οἱ φίλοι μας εἰσαπετῆρας νὰ μὴ ἀναβάλλουν τὴν ἐγγραφήν των ἢ τὴν ἀποστολὴν τῶν συνδρομητῶν τοῦ εἰσαποδῶματος διὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς Προθεσμίας.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

'Ἡ Διάπλᾶσις, ὁ 'Αναγίτης, αἱ δώδεκα ἀδελφαὶ του, ὁ κ. Παῖδων καὶ ὅλοι οἱ συνδρομηταί, ὅς ἐθῶνται μετ' ἐγείαν τὰς ἐσπέρτας, αἰσῶν τὸ Νέον 'Ετος 1904, μετ' αὐτῶν εὐτυχίαν, πρὸς τὴν προκοπὴν εἰς τὰ μαθήματα καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς, μετ' πολλὰ δῶρα καὶ μετ' πολλὰ πολλὰ εἰσαποδῶματα.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΟΥ ΒΕΡΝ

'Απεφασίσθη. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσων τῷ 1904, θὰ εἶνε καὶ τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ 'Ιουλίου Βέρν. Εἶνε τόσο ὡραῖον, ὥστε ἀμφιβάλλω ἂν θὰ εὐρῶ ποτε ὡραϊότερον... 'Ενα ταξιδίον εἰς τὰς 'Αντίλλας, ἀλλὰ τόσῃ περιπετειώδεις καὶ παραδοξοῦν καὶ τραγικόν, πού δὲν εἰμφορεῖτε νὰ φαντασθῆτε! Τὰ ἐξοδά τα κάμνει μὴ πλουσία κυρία, οἱ δὲ ταξιδιωταὶ εἶνε ἐννέα μαθηταὶ 'Αγγλικοῦ Λυκείου, βραβευθέντες εἰς εἰδικὸν διαγωνισμόν, πρὸς ἀποκτήσιν τῆς ὑποτροφίας τοῦ ταξιδίου. Ἡ κυρία εἶχε ναυλώσῃ ἐν ἱστοφόρον ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Πάξτων διὰ νὰ παραλάβῃ τοὺς βραβευμένους τῆς, ἀλλ' ἐνῶ τοὺς ἀνέμενον εἰς ἕνα λιμένα τῆς 'Ιρλανδίας, τὴν νύκτα, πειράται ἐπιπίπτουν, φοβεύον τὸν πλοίαρχον Πάξτων καὶ ὅλους τοὺς ναύτας κοιμωμένους, καὶ γίνονται κύριοι τοῦ πλοίου. Θέλουν νὰ φύγουν ἀμέσως, ἀλλ' ἡ νηνεμία τοὺς κρατεῖ εἰς τὸν λιμένα. Ἐως ὅτου εὐθύνουν καὶ οἱ μαθηταὶ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ οἰκονομοῦ τοῦ Λυκείου, — ἐνδὸς Πάξτων, πρῶτον καθήκοντος τῶν λατινικῶν, ἀστειοτάτου τύπου, — καὶ ἀνύποπτοι ἐπιδιδάσκοντα διὰ τὸ ταξιδίον. 'Ο ἀρχηγὸς τῶν καλῶν παρουσιάζεται ὡς πλοίαρχος Πάξτων, καὶ τὸ πλοῖον ἀναχωρεῖ, ἀλλὰ... ὅχι διὰ νὰ ἀφῇ εἰς τὰς 'Αντίλλας. Οἱ κακοῦργοι ἔχουν ὑπάγῃ εἰς τὰς πετάξουν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν νύκτα τοῦ; ὁληρῶς ἐπιβάτας, καὶ ἐλευθεροὶ πλέον νὰ ἐξακολουθήσουν τὰς ληστοπειρατείας των. Αἰφνης μαγνᾶθουν μίαν λεπτομέρειαν: ἡ χορηγὸς ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ὑποτρόφων τῆς, μετὰ τὸ πέραν τοῦ ταξιδίου, δῶρον ἐκ 15,000 φράγκων. 'Επομένως κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐξ 'Αντιλλῶν ἐπὶ τοῦ πλοίου θὰ εὐρίσκοντο 150,000 φράγκα. Διὰ τοῦτο οἱ κακοῦργοι ἀποφασίζον νὰ ἐκτελέσουν τὸ ταξιδίον καὶ νὰ ἀναβάλλουν τὴν ἐξόντωσιν τῶν νέων κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν... Καὶ φθάνουν εἰς τὰς 'Αντίλλας, καὶ ἐπισκέπτονται ὅσας νήσους εἶχαν εἰς τὸ πρόγραμμα τοῦ ταξιδίου, καὶ καταλήγουν εἰς τὴν Βαρβάδαν, ὅπου ἔμενον ἡ χορηγός, γυνὴ εἰς τὴν Βαρβάδαν, καὶ ἐπιβιβάζονται καὶ πέρνουν τὸ δῶρόν των, καὶ ἐπιβιβάζονται πάλιν εἰς τὸ πλοῖον διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ἑυρώπην. Τώρα πλέον δὲν ὑπάρχει λόγος διὰ Εὐρώπην. Τώρα πλέον δὲν ὑπάρχει... Οἱ ἐννέα ἔνα διστάσουν οἱ κακοῦργοι... Οἱ ἐννέα ἔνα φθάνουν καὶ ὁ ὁδηγὸς των εἶνε εἰς τὴν διέθεσιν τῶν ἐνδεκα πειρατῶν. Τὴν νύκτα θὰ ἐπιπέσουν τοὺς ῥίθουν εἰς τὸν ὠκεανόν... Αὐτοὺς τοὺς ρίθουν εἰς τὸν ὠκεανόν... Πῶς θὰ σωθῶν;... 'Αλλὰ δὲν πρέπει νὰ σας διηγθῶ ὅλον τὸ μυθιστόρημα. Αὐτὰ σὰς ἀρκούν διὰ νὰ ἐννοήσεται πόσον εἶνε ἐνδιαφέρον, καὶ μετ' ἡδονῆς, μετ' ἀπόλαυσιν θὰ το ἀναγνώσετε. Θάρχησεν τὸν 'Ιανουάριον καὶ θὰ τελειώσῃ τὸν Δεκέμβριον. Τὸ μεταφράζει ὁ κ. Ποριώτης, καὶ τὸ συνοδεύουν ὡραϊοτάται εἰκόνες τοῦ γάλλου ζωγράφου Benet.

Πληροπορῶ τὸ 'Ενδοξον Μεσολόγγιον, τὸ ὁποῖον μ' ἐρωτᾷ, καὶ ὅλους τοὺς Πράκτορας, ὅτι τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ νέου ἔτους, θὰ εἶνε κατὰ τὸ σύνθημα διπλοῦν, δηλαδὴ δύο φύλλα — τῶν δύο πρώτων ἐδδομάδων, — ἡμετέρας καὶ φέροντα τοὺς ἀριθμούς 1-2. 'Επομένως διὰ τὸ φύλλον αὐτὸ οἱ Πράκτορες πρέπει νὰ εἰσπράξουν ἀπὸ τοὺς ἀγοραστὰς, λεπτὰ 30, καὶ ὅχι 15 ὥς πῶ, διὰ τὰ ἀπλὰ φύλλα. 'Επίσης πληροπορῶ τοὺς

Πράκτορας ὅτι οἱ ἀγορασταὶ των εἰμφορῶν νὰ ποστειλουν φρ. 1,20 διὰ νὰποκτήσουν τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ ὅποτε θέλουν. Δὲν χάσουν ἐπὶ τὸ δικαιώμα των, ἂν δὲν εὐχολυθῶν νὰ πληρώσουν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Εἰμφορῶν νὰ το κάρουν καὶ ἀργότερα, μετὰ δύο, μετὰ τρεῖς, μετὰ πέντε μηνῶν καλ. 'Εννοεῖται ὅμως ὅτι τὰ δικαιώματά των θάρχθουν ἀπὸ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ στείλουν φρ. 1,20. 'Ολοῖ σε ἀντασπάζονται, Λεοβιάδων 'Αἰθος.

'Ο 'Ιούλιος Βέρν ζῇ — πῶς δὲν ἐδιδάσκει τὴν βιογραφίαν του; — καὶ κάθε χρόνον γράφει καὶ νέον μυθιστόρημα. Τὸ τελευταῖον του, τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιεύσῃ τὸ προσεχὲς ἔτος, εἶνε ἀριστούργημα, καὶ θὰ σου ἀρέσῃ πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὰ 'Παραμύθια τοῦ Καθιδουλίου' τὰ ὁποῖα σ' ἐμάγευσαν. Ναί, εἶδα καὶ ἐγὼ εἰς τὰς συμναϊκάς ἐφημερίδας ὅτι ὁ 'Τρίτος' τοῦ κ. Ξενοπούλου (Φαίδωνος) ἐπαίχθη ὑπὸ τῆς 'Νέας Σκητῆς' δύο φορές εἰς τὴν Σμύρνην, καὶ κατεχειροκροτήθη, ὅπως καὶ τὸ καλοκαίρι, ὅταν ἐπαίχθη ἐδῶ.

'Τὰ ἔδα πάλιν ὁ 'Νουμᾶς' — μου γράφει ὁ Μικρὸς 'Αθηναῖος — μὰ ἐπιτέλους τί ἔχει μαζί σου; Μὰ! μου; Τίποτε. Θέλει νὰ ἐπιβάλῃ τοὺς μαλλιαροὺς, καὶ ὅτι δὲν εἶνε μαλλιαρὸν τὸ καταδικάζει. Τώρα τοῦ πταίει καὶ ἡ 'Διάπλᾶσις' διότι δὲν γράφεται εἰς τὴν γλῶσσαν πού θέλει αὐτός, καὶ μαθαίνει τάχα τοὺς ἀναγνώστας τῆς ὅτι ὑπάρχουν καὶ οἱ λεγόμενοι μαλλιαροί, ὡς νὰ μὴ τοὺς ἔξεναν πλέον καὶ τὰ μωρὰ παιδιά!

Μετὰ τρεῖς μηνῶν, ἔλαβα τέλος καὶ μίαν ὡραίστην ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸ 'Αθανάριον Ρόδου [ΕΕΕ]. 'Απὸ τὰ πολλὰ καὶ ἐνδιαφέροντα πού μου γράφει, αὐτὰ μόνον περὶ τοῦ Συλλόγου Νέοτης: "... 'Απεφασίσαι καὶ φέτος νὰ εὐρὴν τὸν καλλίτερον τρόπον μετ' ὅποιον νὰ σ' εὐχαριστήσῃ περισσότερο. Καὶ ὁ τρόπος αὐτός εἶνε ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἔχει πλέον ὡς σύμβολον ὁ Σύλλογός μας: Νὰ σκορπίζῃ τὴν χαρὰν εἰς τὰς καρδίας τῶν πτωχῶν παιδιῶν... Φαντάσου λοιπὸν μετ' ἡγάλην θὰ ξεφύτρῃ τὸ πρωτοχρονιάτικον δῶρόν του.

'Ενῶμια, ἄλλα τῆς Διμήτρος, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ Πνευματικῶν 'Ασκήσεων καὶ Παιδικῶν Πνευμάτων, ἀλλὰ περὶ τινῶν διηγημάτων, τὰ ὁποῖα μου εἶχες στείλῃ. Καὶ δι' αὐτὸ σου ἀπήντησα ὅτι δὲν το ἐπιτρέπει ὁ Καλονισμός. 'Ὅσον διὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα, δημοσιεύω ὀλίγιστα ἐκ τῶν καλλιτέρων, καὶ εἶπα πολλὰς, ὅτι οἱ συνδρομηταὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχουν παρὰ πονον, διότι ἐκατοντάδας καὶ ἐκ τῶν δημοσιευσμένων ἀναγκάζονται νὰ μὴ χρησιμοποιῶν. 'Ὅσον διὰ τὰς 'Ασκήσεις, ἂν λάβης μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν καὶ μου στείλῃς συλλογὴν, ἀφύκτως θὰ σου δημοσιεύσω μερικὰ. Εἴμεθα σύμφωνοι;

Σὺς ἔστειλα ὅτι ἐξήγησες, Κοκκινολίπερο, καὶ καὶ 'Αγγελίαν διὰ τὸ εἰσαποδῶμα. Βάλε τὰ δυνατὰ σου, διότι εἰς τὴν πόλιν σας ἔχω μὲν ἀρκετοὺς συνδρομητὰς, ἀλλ' ἔπρεπε εἶνα πολὺ περισσότερους, ἀναλόγως τοῦ πληθους τοῦ τῆς παροικίαν, φιλομουσίας τῆς.

'Ελαβες λοιπὸν τὸ ψευδώνυμόν σου; Αἰμολογῶν, διότι ζωγραφίζεις; Δὲν το ἔγνων. 'Αλλὰ διατὶ αἰμολογῶν; Πολὺ τραγικὸν μὲν φαίνεται. 'Επειτα καὶ ἐκεῖνη ἡ κλητικὴ αἰμολογία... ἂ, ποτε δὲν θὰ σε εἰπῶ ἔτσι!

Τὸ ἐξῆς ἐνδιαφέροντα μου γράφει ὁ 'Ελλην' 'Αθλητής, τὰ ὁποῖα, ὁμολογῶ, δὲν τὰ ἔξεναν: α' Μετὰ πολλὰς ἐρεῖνας, κατάρθωσα νὰ παρακαλέσω μερικὸς ἐκ τοῦ Παιδικοῦ Θεάτρου, περὶ τοῦ ὁποίου μᾶς ἔγραψεν ὁ κ. Φαίδων, δηλαδὴ τοὺς κκ. Παλαμᾶν, ἀδελφούς Πολλίτου, Λουζίνου καὶ 'Ορλώφ. 'Επρόκειτο δὲ τὸ θέατρον τοῦτο νὰ κτισθῇ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας τοῦ κ. Μερχοῦρη, εἰς τὸ ἄνω πάτωμα τῆς ὁποίας κατοικοῦν οἱ κκ. Πολίτες. 'Αλλ' ὕστερον ἡ 'Ενωσις τῶν 'Ελληνίδων παρεχά-

ρησε δύο αἰθούσας εἰς τὸ μέγαλον ἐπὶ τῆς ἔδου 'Ακαδημίας οἰκία, ἐκεῖ δὲ θὰ δώσουν τὴν πρώτην παράστασιν τὰ Χριστούγεννα.

Καὶ ἄλλη φίλη μας ἀρραβωνιασμένη! Τὴν χαρά! Ἡ ἀγαπητὴ μου 'Ευαγγελία Λαμπρινάκη ἐμνηστεύθη τὸν κ. Σίμωνα Κουτσούρη ἐν Κων/πόλει. Νὰ εἰπω τώρα καὶ τὸ ψευδώνυμόν τῆς; 'Οχι, δὲν πρέπει νομίζω διότι ἡ ἀγαπητὴ μου φίλη, ἂν καὶ ἀρραβωνιασμένη, ἔξακολουθεῖ νὰ διαγωνίζεται, νὰ μου γράφῃ, νὰ τὰ λᾶσῃ Μυστικὰ καλ... δὲν θέλω νὰ τὴν κάμω νάλλοξ ψευδώνυμον. 'Ας δεχθῇ λοιπὸν μετ' ὀνομα τῆς τὰς ἐγκαρδίου μου εὐχάς.

Μ' ἐνδυσάσεν ἡ ἐπιστολὴ σου, Παιδιά, Λαρά [ΕΕ] καὶ τὴν ἔδωσα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα διὰ νὰ ἰδῇ πόσα ὡραία ἐμπνέουν ἀπὸ ἐπιστολάς σου... ἔπειτ' ἐπὶ τῇ ἀρῇ ἐγράψην! 'Αλλὰ φυσικὰ, ἀρῶ τότε ἦσαν μικρὰ καὶ δὲν ἔμπορῶς; νὰ τὰς διαβάξῃς, τὰς διαβάξεις τώρα πού ἐμεγαλύνωσιν ὥστε νὰ τὰς ἐννοῇς εἰς τὴν ἐντέλειαν.

'Εγκρίνουςα τὰ ψευδώνυμά των, δεχομαι μετὰ χορᾶς εἰς τὴν 'Αλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Πηγάκιον τῆς Πελοπίδας (Δ. Κ. αὐτὸ πού προτιμᾷς) καὶ 'Ἡλιακὴν 'Ακτῖνα (Ψ. αὐτὸ ἐξέλεια.)

'Ἡ φίλη μου 'Ελένη Χ. Μεταξὺ παρακαλεῖται νὰ ἐκλέγῃ ἄλλο ψευδώνυμον, διότι τὸ 'Οδρανιον Τόξον που προτελεῖ, εἶνε εἰς ἐξέυθερον. Τὴν εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ τὰ λᾶξουν: ἡ Μεσιμβέρην 'Ακτῖν μετ' ἡν Αἰμιλλαν Λόβ, Φίλημα τοῦ Κόματος, Λαράν τῶν Γονέων, 'Αηδὸνα τῆς 'Ιδης καὶ 'Αγαρινῶσαν Ψυχῇ — ἡ 'Εσπερία Ἀδρα μετ' ὅν Περιπλανώμενον 'Ιουδαῖον, 'Ερμῆν, Νύμφην τῶν Τεμπῶν, Κυνηγετίδα 'Αρτεμιν καὶ Κρηφοδαγκατιάραν — ὁ Μεγιστεὺς μετ' ἡν Φαίδωμ καὶ Στεργίλλαν — ὁ Λοφος τοῦ Γάνου μετ' ὅν 'Απόγονον τοῦ Νέστορος, Κελαϊδίστραν, Θυμάρη τοῦ Καραματιμᾶ, Κερμέντιον καὶ Πίθηκον τοῦ Βορρέου — ὁ 'Ἰπποκρίτης τοῦ Πηλίου μετ' ἡν 'Ονειροπόλον Ψυχῇ, 'Αριστον Ποδηλάτην, Μυροβόλον Λαρυγγῇ, Ζακυνθινὸν 'Αεράκι καὶ Φιλοπάτριδα 'Ιάδα — τὸ Μεσολογγίτικόν μετ' ὅν 'Αγριν Μόσχον, Κάπο ντ' 'Οπερα, Μί-Πι-Πι, Βίμαρκα καὶ Πάλλουσαν Καρδίαν — ὁ Λάτρης τῆς Διμήτρος μετ' ὅν Λουδοῦ τῆς Καρδίας, 'Αγωνιστῶν Ψυχῇ καὶ Τοιγαρῆλλα — τὸ Κοκκινολίπερο μετ' ὅν Πίθηκον τοῦ Βορρέου, Ζακυνθινὸν 'Αεράκι καὶ 'Αστρον Αἰθρίας Νυκτός — ὁ Δαφνοστεγῆς μετ

